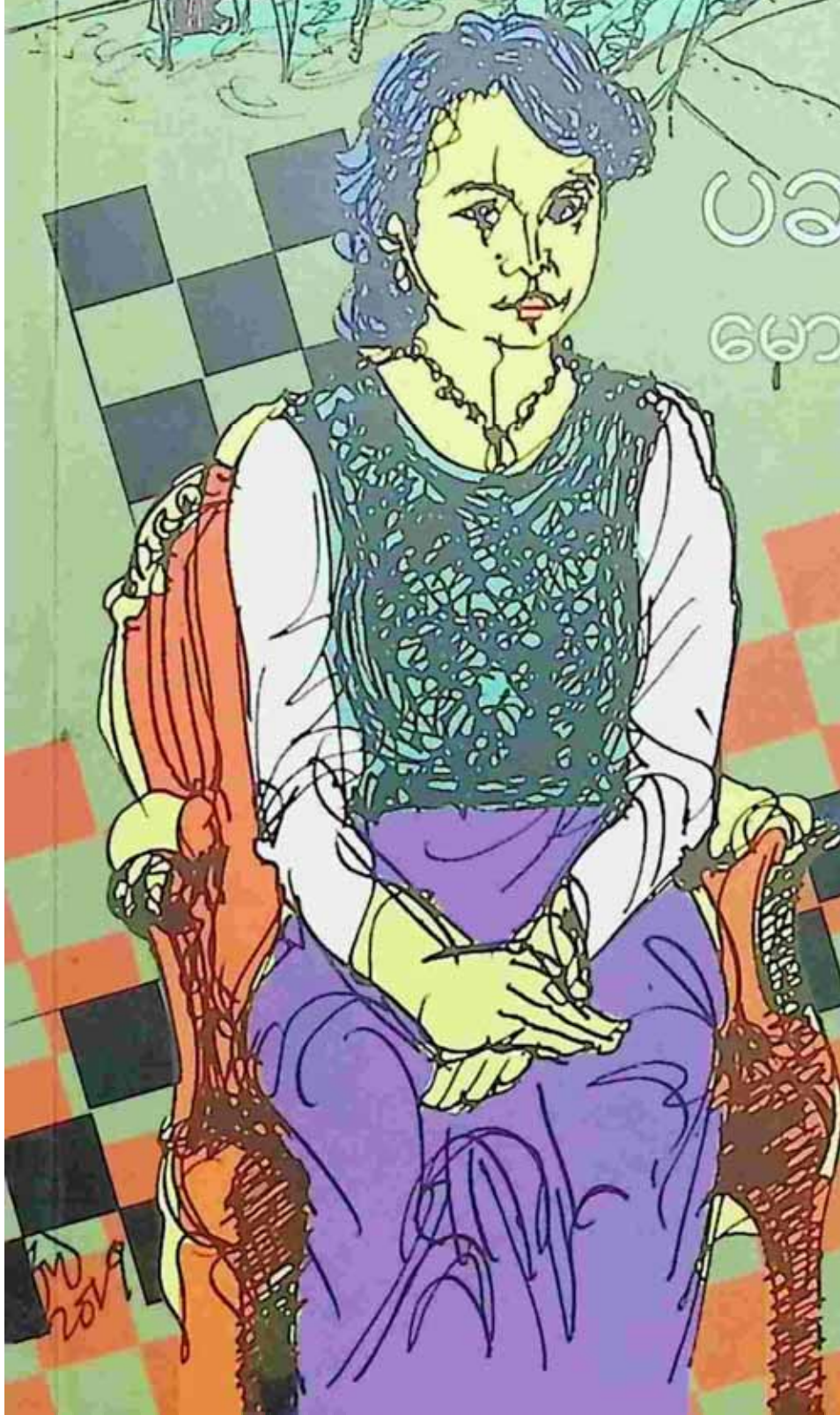

ပဆစ်အိမ် မောင်သိန်းဆိုင်

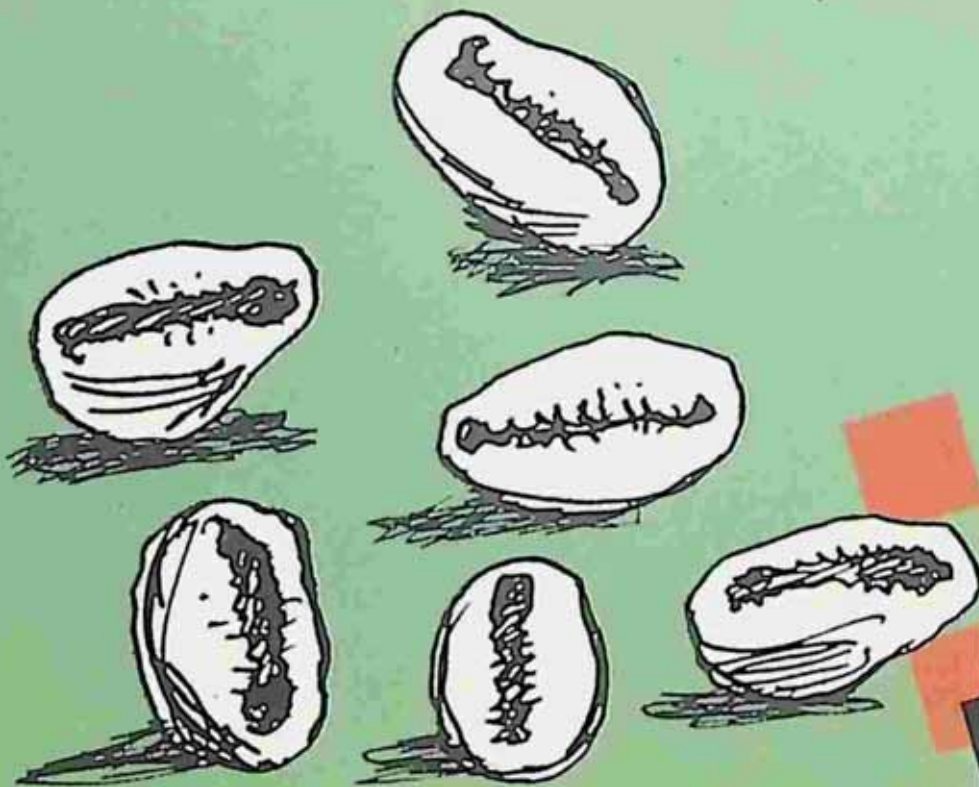
mgyc.com

တစ်ယောက်တည်း

2019

mgvoo.com

ပဆစ်အိမ် မောင်သိန်းဆိုင်

ISBN 9789997119254

9 789997 119254

3,300.00KS

ပဆစ်အိမ်၊ မောင်သိန်းဆိုင်

ပျက်နှာထုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၂၅၇ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ နိုဝင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၂ ပြီးစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်

ရောင်းစျေး ၃၃၀၀ ကျပ်

- အစပ်ကတစ်ရာ
အဖာက ဗရပျစ်
မှောင်ကျအောင် ညစ်ပါတဲ့
'ပဆစ်အိမ်'...

ဦးဖုည
(ရေသည်ပြဇာတ်)

- အဖြူထည်
အလယ်မှာပြာမှိန်နှင့်
'ပဆစ်အိမ်'ကွက်စုံကျလေငဲ့
တင်းထိမ်စပိုင်း...

ရေးသူ အမည်မသိ

- ပျိုလေးရက်တဲ့
ရက်ကန်းစင်
ဘာဆင်လို့မေး
မေးပါနဲ့အေ
'ပဆစ်အိမ်'ကွက်စုံခင်းတယ်
တင်းထိမ်တဲ့လေး...

ရှေးဟောင်းတေး

အမှာစာ

ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့သော အနှစ် လေးငါးဆယ်
လောက်ကစ၍ စာပေသည် နိုင်ငံရေး၏ လက်အောက်
ခံဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်းသဘောတရားအတိုင်း
ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလဲလာသောခေတ်များတွင်
အပြောင်းအလဲအတိုင်း စာပေသည်လည်း ပြောင်းလဲ
လာခဲ့သည်သာ။

ဒဂုန်တာရာ

ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု

(ကလျာ၊ ၂၀၀၂၊ မတ်၊ အမှတ် ၂၀၅)

ပဆစ်အိမ်ကို ရေးသားစဉ်က ကျွန်တော်၏အသက်မှာ
၄၀ ဝန်းကျင်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုအဆုံးသတ်ပါ နေ့စွဲအရ ၈၊
ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၈ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပဆစ်အိမ်ဝတ္ထု၏
သက်တမ်းသည် ယခုအခါ အနှစ် ၂၀ ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ ပဆစ်
အိမ်တွင် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် (၇၀-၈၀) ကာလများအတွင်းက
လူမှုရေးအကြောင်းတရားနှင့် အငွေအသက်များ လွမ်းမိုး
လျက်ရှိပေသည်။

စင်စစ် လူမှုရေးအကြောင်းတရား အဖြစ်အပျက်
များ ဆိုသည်မှာလည်း နိုင်ငံရေးအကြောင်းတရား

အဖြစ်အပျက်များ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်ပေသည်။
 ခေတ်တစ်ခေတ်ဆိုသည်ကား တစ်မဟုတ်ချင်း
 ပြောင်းလဲသည်မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်း
 လဲလျက်ရှိသည်။ ယင်းသို့ပြောင်းလဲရာမှ အသစ်
 တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာကာ ခိုင်မာလာနိုင်သည်။ ပြောင်း
 လဲနေသည့်အချိန်အတွင်း အမှန်းရခက်သည်။ ဝတ္ထု
 တွင်လည်း ထို့အတူပင်။ ဝတ္ထုအရေးအဖွဲ့များ ပြောင်း
 လဲနေသည်။ စာပေသည် နိုင်ငံရေး၏လက်အောက်ခံ
 ဟူသော သဘောတရားအတိုင်း ခေတ်တစ်ခေတ်၏
 နိုင်ငံရေးအခြေအနေပေါ်တွင် မှီ၍ ပြောင်းလဲတည်ရှိ
 နေသည်မှာ သဘာဝပင်။

(ယင်း)

ပဆစ်အိမ်တွင် အဓိကကျသော ဇာတ်ဆောင်လေးဦး
 ပါရှိသည်။ ထိုဇာတ်ဆောင်လေးဦးတို့ လှုပ်ရှားကျင်လည်
 ရသော ဆယ်စုသုံးစုခန့်ကို ဝတ္ထုအမြင်ဖြင့် သမိုင်းတင်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ဘဝများသည် ယေဘုယျဆန်သော
 ဘဝများပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏နောက်ခံကားတွင်ကား
 သမိုင်းရေးစီးသည် စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

ယနေ့ခေတ်ပေါ်ထွန်းနေသော ခေတ်ပြိုင်စာရေး
 ဆရာတို့သည် မည်သည့်အကြောင်းတရားများကို ဖွဲ့ခဲ့
 သလဲ။ သူတို့သည်လည်း သူတို့ဝန်းကျင်ဖြစ်သော
 လူ့အဖွဲ့အစည်း အကြောင်းအရာများကို ဖွဲ့ပေသည်။
 ယင်းသည် သဘာဝတ္ထတရား။ ဝတ္ထုဆိုသည်က လူ့
 အကြောင်းဖွဲ့သော စာပေပုံသဏ္ဍာန်။ သို့ဖြစ်ရာ
 မည်သည့်ခေတ်တွင်ဖြစ်စေ ဝတ္ထုသည် သူ့ခေတ်ရုပ်ပုံ
 ကားကို ဖွဲ့ပေလိမ့်မည်။

(ယင်း)

ပဆစ်အိမ်ကိုဖတ်ရသောအခါ ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင် ကားတစ်ကားကို ပြန်ကြည့်ရသလို တမ်းဆွတ်ဖွယ်အချို့ကို ပြန်၍ မြင်ကောင်းမြင်နိုင်မည်။ သို့မဟုတ် တစ်ခေတ်တစ်ခါ ၏ အရိပ်အယောင်၊ အငွေ့အသက်များကို လူမှုရေးရှုထောင့် ဖြင့် မြင်တွေ့ကောင်း မြင်တွေ့ကြရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် သည်။ စာပေသည် နိုင်ငံရေးလက်အောက်ခံဆိုပါက ထို ရှုထောင့်များသည်လည်း လူမှုရေးသမိုင်းရှုထောင့်များပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တကယ်တမ်းကတော့ ဝတ္ထုသည် သမိုင်းမဟုတ်။ သို့သော် လူမျိုးတစ်မျိုး၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ ခေတ် ပေါ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရင်း ၎င်းလူမျိုးတို့၏တိုင်းပြည် နှင့် သမိုင်းအစအနများကိုတော့ တွေ့နိုင်သည်။ သရုပ် ဖော်စာပေဟူသည်မှာ ယင်းအယူအဆ ခေတ်ပြကြေးမုံ ဟူသောဝေါဟာရရှိသည်။ ဝတ္ထုသည် ခေတ်ပြကြေးမုံ။ ဝတ္ထုသည် လူအများ၏အကြောင်းအရာကို ဖွဲ့နွဲ့ရင်း က လူ၏ပတ်ဝန်းကျင်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း မဖြစ်မနေပါလာရတော့သည်။ ယင်းသို့သော နောက်ခံ ကား၊ လူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကိုဖတ်လျှင် ယင်းခေတ် အခြေအနေကို တွေ့နိုင်သည်။ ယင်းသဘောသည် သမိုင်းသဘော။

(ယင်း)

ကျွန်တော်သည် ပဆစ်အိမ်ထဲမှ အရေးပါသော ဇာတ်ဆောင်လေးဦးကို သူတို့ရောက်ရှိနေသော ပစ္စက္ခ ကာလယန္တရား (၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များ) တွင်သာ ထားရှိခဲ့သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် အနာဂတ္တိ ဇာတ်သိမ်းမျိုးဖြင့် ဇာတ် သိမ်းမပေးခဲ့ချေ။ အကြောင်းမူ သူတို့သည် ရှေ့က သမိုင်း ရေစီးကြောင်းထဲတွင် ဆက်လက်စီးမျော ကူးခပ်ရဦးမည့်သူ

များ ဖြစ်နေ၍ပင်။

နိုင်ငံတကာ စာပေအစည်းအဝေးများတွင် ဖတ်ကြားသော စာတမ်းများကိုကြည့်လျှင် ၎င်းလူမျိုးတို့၏ ဝတ္ထုများတွင် မည်ကဲ့သို့သော ယဉ်ကျေးမှု၊ မည်ကဲ့သို့သော လှုပ်ရှားမှုမျိုး ပါဝင်သည်၊ မပါဝင်သည်ကို ရှာဖွေဖော်ပြတတ်သည်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု မဖော်ပြသော ရသစာပေများတွင်ကား ယင်းသမိုင်းအစအနများကို တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

(ယင်း)

မောင်သိန်းဆိုင်
15, Aug, 2002

ပဆစ်အိမ်

ပဆစ်ကစားနည်းဆိုတာ 'ပဆစ်ကြီး'နဲ့ 'နိဗ္ဗာန်ပဆစ်'ရယ်လို့ နှစ်မျိုး ရှိတယ်။ လူလေးယောက်ပြည့်မှ ပဆစ်တစ်ဝိုင်းလို့ ခေါ်နိုင်ပြီး နှစ်ယောက် တည်းနဲ့လည်း ပဆစ်လို့ရတဲ့ ကစားနည်းပဲ။

ပဆစ်တစ်ဝိုင်းကို စတင်ပြီး ကစားတော့မယ်ဆိုရင် ကြွေပန်းကန်ထဲ က ကြွေခြောက်လုံးကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြိုင်ပစ်ကြရတယ်။ အဲဒီလို ပစ်ကြ တဲ့အခါမှာ အပွင့်သာအောင် ပစ်နိုင်တဲ့သူက ဒီဝိုင်းမှာ ကြွေကို စတင်ပစ် ကစားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုရတယ်။

ကြွေကိုင်ပြီး ပန်းကန်ထဲကို ပစ်လိုက်တဲ့အခါ ကြွေအားလုံး ပန်းကန် ထဲမရောက်ဘဲ အပြင်ဘက် တစ်လုံးတလေ ထွက်သွားတာကို 'ကြွေအန်' တယ်လို့ခေါ်တယ်။ (ဒါကြောင့် 'ကြွေအန်ကစားနည်း'လို့ ခေါ်ကြတယ်)။ ကြွေခြောက်ပွင့်အနက် ငါးပွင့်က မှောက်ပြီး တစ်ပွင့်က လန်နေတာကို 'တစ်ဆယ်'လို့ခေါ်တယ်။ နှစ်ပွင့်လန်တာကို 'ပါ'၊ သုံးပွင့်လန်တာကို 'သုံး'၊ လေးပွင့်လန်ရင် 'လေး'လို့ပဲခေါ်တယ်။ ငါးပွင့်လန်တာကို 'တစ်စိတ်' လို့ခေါ်ပြီး ခြောက်ပွင့်လုံးလန်ရင် 'တစ်ဗာရာ'လို့ခေါ်တယ်။ ခြောက်ပွင့် စလုံး မှောက်နေတာကိုတော့ 'တစ်ခြောက်'လို့ခေါ်ပြန်တယ်။

၁၂ ကို ပါဠိလိုခေါ်တာ 'ဗာရသ'တဲ့။ ကြွေခြောက်လုံးလန်အောင် ပစ်နိုင်ရင် 'တစ်ဗာရာ'ပဲ။ ပဆစ်ကွက်ကို ၁၂ ကွက်တိတိ ရွှေ့တက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ရထားတာကိုး။ ဒီတော့ ဗာရသကနေပြီး တစ်ဗာရာလို့

ပါဠိက ရွှေလျားလာတဲ့ စကားတစ်လုံးများ ဖြစ်နေမလားလို့ တွေးကြတယ်။

ပြီးတော့ မောင်ကြီးတို့ငယ်ငယ်က အဘိုးတို့ခြံထဲမှာ လာနေတဲ့ ဟိန္ဒူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီအဘိုးကြီးက ငယ်ငယ်က ကိုရင်တွေ ဘာတွေဝတ်ဖူးတော့ မြန်မာလိုလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီအဘိုးကြီးဟာဆိုရင် ဝါသနာကြီးလှတဲ့ မောင်ကြီးတို့အဘိုးနဲ့ ပဆစ်ပစ်ဖက်တဲ့။ ပဆစ်ပစ်တိုင်းလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြွေစိတယ်၊ ညစ်ပတ်တယ်နဲ့ အမြဲတမ်း ငြင်းကြခုကြတာ ဆူဆူညံနေတာပဲဆိုတယ်။ မောင်ကြီးတို့အဘိုးဟာ ကြွေပစ်ကောင်းတဲ့။ သူ့ပါးစပ်က 'လာလဟဲ့ ပါပုပုလေး'လို့ အော်ပြီး ပစ်လိုက်ရင် တကယ်ပဲ 'ပါ'ကျတာပဲတဲ့။

အဲဒီဟိန္ဒူအဘိုးကြီးက ကြွေအခေါ်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောသွားတာတွေဟာ လက်ခံနိုင်စရာရှိတယ်လို့ အဘိုးက ပြောတယ်။ တစ်ဗာရာတို့၊ တစ်ခြောက်တို့ဆိုတဲ့ ပဆစ်ကစားတဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာဆိုရင် သူတို့ဟိန္ဒူ စကားက ဆင်းသက်လာတာတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိန္ဒူ စကားမှာ တစ်ဆယ့်နှစ်ကို 'ဗားရား'လို့ခေါ်ကြပြီး ခြောက်ကို 'ရဲ့' လို့ခေါ်သတဲ့။

အခုလည်း ကြွေခြောက်ပွင့်စလုံးမှောက်ရင် တစ်ခြောက်(တခြောက်) လို့ ခေါ်ပြီး ခြောက်ပွင့်စလုံး လန်နေရင် တစ်ဗာရာ (တဗာရာ)လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တစ်ခြောက်ဆိုရင် ပဆစ်ကွက် ခြောက်ကွက်ရွှေရပြီး တစ်ဗာရာရရင် ပဆစ်ကွက် ဆယ့်နှစ်ကွက်ရွှေနိုင်တယ်။

သူတို့မှာလည်း ကြွေခုနစ်လုံးကစားတဲ့ ကစားနည်းရှိသတဲ့။ အဲဒီကစားနည်းကို 'ပစီသီ'လို့ခေါ်ပြီး ပစီသီရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ၂၅ တဲ့။ အဲဒီပစီသီကနေ ပဆစ်လို့ ရွှေလျားလာဟန်တူတယ်။

ပြီးတော့ ပဆစ်အိမ်ကို ဖွဲ့စည်းထားပုံကလည်း ပဆစ်ကွက်တွေဟာ အလယ်က အစပ်ကြီးနဲ့ဆက်ရင် တစ်ဖက်တစ်ဖက်မှာ အစပ်ကလေးပေါင်း ၂၅ ကွက်စီ ရှိနေတာဖြစ်လို့ သူ့အယူအဆ လက်ခံနိုင်စရာရှိတယ်လို့ အဘိုးက ထောက်ခံခဲ့တာပဲ။

ကြွေမှာ သုံးပွင့်လန်ရင် တစ်သုံး၊ နှစ်ပွင့်လန်ရင် 'ပါ'လို့ခေါ်တယ်။

နော်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာတစ်ခုမှ သုံးစရာ၊ စားစရာမရှိအောင် အကြံ
ဉာဏ်တုံးနေတဲ့ ဘဝမျိုးဆိုရင် ‘သုံးစားပါကျ’ ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတတ်ကြ
တယ်။ ဒါ ပဆစ်စကားပဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးဟာ ဉာဏ်ရည်သာရင် သာသလို
ကစားရတဲ့ ကစားနည်းမျိုးဖြစ်လို့ မောင်ကြီးဖြင့် ပဆစ်ကစားနည်း
တိမ်ကောပျောက်ပျက်သွားမှာကို သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။

ကြည်ဦး၏
မြန်မာ့ရိုးရာစကားထာများစာအုပ်မှ
ကောက်နုတ်ချက်

mgyc.com

mgyc.com

ပဆစ်အိမ်

ပဆစ်ဝိုင်းကို မြင်ဖူးကြပါသလား။ ပဆစ် ကစားဖူးကြပါသလား။

အနည်းဆုံး ကျားနှင့် စစ်တုရင်လောက်တော့ ကစားဖူးကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ မကစားဖူးဘူးထား၊ ဘေးကတော့ ရပ်ကြည့်ဖူးမည်အမှန်။

ပဆစ်သည် ကျား၊ စစ်တုရင် စသော ကစားနည်းများနှင့် ဆင်ဆင် တူသော ကစားနည်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ လူနှစ်ယောက်ရှိလျှင် ကစားနိုင် သည်။ လေးယောက်ကစားလျှင် ပို၍ မြိုင်သည်။

ပဆစ်ကွက်ကို ပိတ်စဖြင့် ချုပ်သည်။ ယူရင်ရ လွယ်ကူအောင် အခေါက်အသိမ်း လွယ်ကူအောင် ဖြစ်မည်။ အပိုင်းပိုင်း အစစ၊ အစပ်စပ် အဖာဖာနှင့်မို့ စပ်စောင်သဖွယ် ထင်ရသည်။ အဖာအထေးတွေ တင်းကျမ်း ပြည့်နေသည်ဟု အောက်မေ့ရသည်။

စင်စစ် သွားရမည့် ကျားကွက်များပေတည်း။

ပဆစ်အိမ်မှာ ကြက်ခြေသဏ္ဍာန် လက်ယှက်တည်ရှိကာ လမ်းတွေ ကို ဖောက်သွယ်ထားသည်။ ကျားတစ်ကောင်၏ ပြေးကွက်မှာ ရှစ်ဆယ်ရှိ သည်။ အကွက်ရှစ်ဆယ်ပြေးပြီးနောက် အိမ်သို့ဝင်သည်။ 'ပြီး'သည်။

ကျားမှာ တစ်ဖက်ကို ရှစ်ကောင်ထားရသည်။ အားလုံးပေါင်း တစ် ဆယ့်ခြောက်ကောင်။

ကြွေက ခြောက်စေ့ရှိသည်။ ခရုတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က စင်း ချော။ လုံးနေသည်။ တစ်ဖက်မှာတော့ ပါးစပ်ဟနေသည့်ပမာ ချိုင့်ခွက်ရာ ပါသည်။

ကြွေစေ့ကို ဝိုင်းလယ်ရှိ ကြွေပန်းကန်မှာ တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ရသည်။

ခြောက်စေ့စလုံးမှောက်လျှင် 'တစ်ခြောက်'။

ခြောက်ကွက်ပြေး။

ငါးစေ့မှောက် တစ်လုံးလန် 'တစ်ဆယ်'။

ဆယ်ကွက်။

လေးစေ့မှောက် နှစ်လုံးလန် 'တစ်ပါ'။

နှစ်ကွက်သာ။

သုံးစေ့မှောက် သုံးလုံးလန် 'တစ်သုံး'။

သုံးကွက်။

နှစ်စေ့မှောက် လေးလုံးလန် 'တစ်လေး'။

လေးကွက်။

တစ်စေ့မှောက် ငါးလုံးလန် 'တစ်စိတ်'။

ပြေးကွက်က အကွက်အစိတ်အထိ။

ခြောက်စေ့စလုံးလန်လျှင် 'တစ်ဗာရာ'။

ဆယ့်နှစ်ကွက်ပြေး။

သည် ကစားနည်းတွင် 'တစ်စိတ်'က အင်အားအရှိဆုံး။

တစ်စိတ်၊ တစ်ဗာရာ၊ တစ်ဆယ်၊ တစ်ခြောက်ပစ်နိုင်မှ 'ကြွန်း'

သည်။ 'ကြွန်း'သည်ဆိုခြင်းမှာ စတင်ပြေးခွင့်၊ စတင်ကစားခွင့်ရရှိခြင်းပင်။

သို့သော် ကြွသုံးခါ ဆက်တိုက်နိုးပြန်တော့ တစ်မှတ်မှမရ။ 'ကန်း'လေ

သည်။ 'သေ'လေသည်။

ကျားကို 'ပို'ဟူ၍လည်း ခေါ်သေးသည်။ 'ကြွန်း'မှ 'ပို'တင်ခွင့်ရှိ

သည်။

ကျားရှစ်ကောင်စလုံးနိုးပြီးနောက် တစ်ပါ၊ တစ်စိတ်၊ တစ်ဗာရာ၊

တစ်ဆယ်ကျလျှင် တစ်ကွက် ပိုပြေးခွင့်ရသည်။ ဤသည်ကို 'ပိုတို့သည်'

ဟု ခေါ်သည်။

ပြေးလမ်းတစ်ခုတိုင်း၌ 'အထိုင်'အိမ်တစ်အိမ်စီ ရှိတတ်မြဲ။ အထိုင်

အိမ်မှ ကျားကိုသတ်၍မရ။ အထိုင်မှလွတ်နေသော ကျားကို 'ကျစ'ဟုခေါ်

သည်။

∴

'ကျစ'ဘဝသည် အန္တရာယ်အများဆုံး၊ ဘေးဥပဒ်အရှိဆုံး။ ထို့ကြောင့်

ငယ်ရွယ်သူတို့ကို 'ကျစ မထောင်နှင့်'ဟု လူကြီးသူမတို့က ဆုံးမတတ်သည်။
ပဆစ် ကစားနည်းတွင် ကျား၊ စစ်တုရင်တို့နှင့် ကွာခြားချက်မှာ
ကျားတစ်ကောင် 'သေ'လျှင် တစ်မြုံလုံးသေသည်။ ကျားတစ်ကောင်ကျလျှင်
ကျားအားလုံး ကစားကွက်ပေါ်မှ ဆင်းပေးရသည်။ ကျနု(ကျားနု=စတင်
ပြေးခွင့်ရသောကျား)များ ဖြစ်လာရန်...

ကြွေကို 'နှိုး'ပေဦး။

မိမိကျား အထိုင်အိမ်မှာမြုံဖို့ ကျစ မထောင်မိဖို့ အရေးကြီးသည်။
သည်ထက်အရေးကြီးသည်မှာ တစ်ဖက်ကျားကို သတ်ဖို့ပင်။

သည်ကစားနည်းမှာက မိမိကိုယ်တိုင် ပြေးဖို့ထက် တစ်ဖက်ကျားကို
'သတ်ဖို့' အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဤသည်က ပညာခန်း ဖြစ်သည်။

ပဆစ်ဝိုင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ချစ်သူ၊
ဘယ်လောက်ခင်သူကိုမဆို ရန်သူအဖြစ်သာ သတ်မှတ်လိုက်ပေတော့။ ကြီး
ဝိုင်းထဲမှာဆုံကြသည့် လက်ငှေ့သမား စိတ်ထားသာ ထားပေရော့။

ကိုယ်က မသတ်လျှင် သူက သတ်ပေရော့မည်။

ကိုယ်က မထိုးလျှင် သူက ထိုးပေရော့မည်။

သည်ကစားနည်း ကစားရင်း မင်းနှစ်ပါး ရန်ထဖြစ်ကာ စစ်ပွဲပင်ဖြစ်
ပွားခဲ့ရဖူးသည်။ ပုဂံခေတ်က ဖြစ်သည်။ အနော်ရထာမင်း၏သားတော်
စောလူးမင်းနှင့် ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကန်းတို့ဖြစ်သည်။

ပဆစ်ကစားနည်းမှာ အနိုင်ဟုထင်နေလျက်က ရှုံးရသည်မျိုးရှိသည်။

ကျားတွေ ပန်းတိုင်ဝမှာ စုပြုံနေပြီး 'ကျကန်း'တွေဖြစ်ကာ ရှုံးရသည်
မျိုးလည်း ရှိသည်။

'ကျနု'မချန်မိ၍ သားကောင်မြင်ပါလျက် ကျည်မဲ့သည့်မုဆိုး၏
အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည်လည်း ရှိတတ်သေးသည်။

သို့ပေမဲ့ ဒါတွေကိုထား.....။

အဓိက,ကတော့ တစ်ဖက်ကို အနိုင်အထက် 'သတ်'ဖို့ပင်။

ပဆစ်ဝိုင်းမှာ...

ကြင်နာ၍မရ။

သနား၍မရ။

ညာ၍မရ။

ကရုဏာထား၍မရ။

ကိုယ်က သတ်နိုင်လျှင် သတ်။

မသတ်နိုင်လျှင်တော့... ကိုယ်အသေ...၊ ကိုယ်အရှုံး...။

ဒါက...

ပဆစ်၏ သဘော။

ပဆစ်၏ သဘာဝ။

* * *

ယခုတော့လည်း မသက်ဇင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ပဆစ်ဝိုင်းမှာ ပါဝင်လာမိပြီ
ဟု ထင်သည်။

ကစားရမည့် လက်ရွေးစင်လေးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အပါ
အဝင် ဖြစ်လာရပြီ အောက်မေ့သည်။

မိမိရယ်၊ ဦးတင်မောင်သန့်ရယ်၊ ဒေါ်ခင်မေမြိုင်ရယ်၊ ညိုမာသန့်
ရယ်...။

သည်လေးယောက်သည် ကစားကွက်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထိုင်
မိကြပြီ၊ နေရာယူမိကြပြီ။

သည်တော့...

ပဆစ်ကစားသမားထုံးကို နှလုံးမူရတော့မည်။

သနားစိတ်ကို ဖျောက်ရမည်။

ညှာတာခြင်းတွေ၊ ကြင်နာခြင်းတွေကို ဥပေက္ခာ ပြုရတော့မည်။

ကရုဏာတရားကို ကျောခိုင်းရတော့မည်။

ပဆစ်ကစားသမား၏ အသည်းနှလုံးအတိုင်း ကျင့်သုံးရတော့
မည်။

မသက်ဇင်၏ လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်သည် ရှိရင်းစွဲ
အလေးချိန်ထက် လေးလံလာသည် ထင်ရသည်။ လက်မှာ ချွေးစေးပြန်ကာ
စကားပြောခွက်သည် လျှောထွက်သွားလေမလားထင်ပြီး ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

တယ်လီဖုန်း လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသည် တစ်ဖက်တွင် ကြာမြင့်စွာ

မြည်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကောက်ယူလိုက်ဟန်ဖြင့် အသံတိတ်သွားသည်။

“ဟယ်လို...” ဟူသော ထူးသံမှာ မိန်းမသံ။

“ဒေါ်ခင်မေမြိုင်ပါလား” ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားသည့် အကြားမှပင် မသက်ဇင်၏ အသံသည် တုန်ချင်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်မ x x x ကျွန်မနာမည် မသက်ဇင်ပါ x x x အစ်မကြီးနဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် x x x ကျွန်မမှာ ပြောစရာစကားတချို့ရှိပါတယ် x x x အစ်မကြီးရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးတင်မောင်သန့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ x x x သူ့အခု ကျွန်မနဲ့အတူရှိနေပါတယ် x x x သူကပဲ တယ်လီဖုန်းအဆက်ခိုင်းတာပါ x x x ”

မသက်ဇင် အတန်ကြာ ဆိုင်းသွားသည်။ ညည်းညူသလို၊ သက်ပြင်းရှိုက်သလို အသံအနေအထားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူ... သူက အစ်မကြီးကို ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်ပါတယ်တဲ့ x x x ပြီးရင် ကျွန်မ....နဲ့ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်တဲ့ x x x ”

* * *

မသက်ဇင်သည် 'ပဒေသရာဇာ စာပေလုပ်ငန်း'အတွင်းသို့ ဝင်လာခါစက
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အစပျိုးခဲ့မိပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိခြင်းမရှိသေးချေ။

သူမသည် ကုမ္ပဏီများ၊ လိမ္မာတက်များ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကြီးများကို
စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်နေသော ပိုင်ရှင်၊
မန်နေဂျာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စသူတို့ကို လေးစားသူဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ
အာဏာရှိသည်၊ ပညာရှိသည်၊ ငွေရှိသည်၊ ထက်မြက်တက်ကြွသည်။

လောကတွင် လူတစ်ယောက် အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
မှာ အာဏာရယ်၊ ပညာရယ်၊ ငွေရယ် ရှိဖို့လိုသည်ဟုလည်း မသက်ဇင်
အလေးအနက် ခံယူထားသည်။ ယခု မသက်ဇင်၏ တွေ့ဆုံရမည့် 'ဦးတင်
မောင်သန့်'ဆိုသူမှာ 'ပဒေသရာဇာ စာပေလုပ်ငန်း'၏ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မဆံ့ခင်ကအထင်ကြီးနှင့်သည်။

မသက်ဇင်သည် 'ဝါဏီဇူ'အဖွဲ့၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။
ဝါဏီဇူဗေဒဘွဲ့ရများ စုစည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သမဝါယမဆန်
သော ပုဂ္ဂလိက အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်လုပ်ငန်းများကို
စာရင်းကိုင်ပေးသည်၊ စာရင်းစစ်ပေးသည်၊ စာရင်းပြုစုပေးသည်။ အမြတ်ခွန်၊
ရောင်းခွန် စသော အခွန်ဘဏ္ဍာနှင့်ပတ်သက်သည့် အခက်အခဲများကို ကူညီ
ဖြေရှင်းပေးသည်။ အခကြေးငွေအဖြစ် မြိုးမြိုးမြက်မြက် ယူသည်။

'ပဒေသရာဇာ'သို့ မသက်ဇင် ရောက်လာရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမြောက်
မြားစွာက ပစ်ပယ်ထားသော စာရင်းများကို ပြုစုပေးဖို့ဖြစ်သည်။

မသက်ဇင်သည် 'ပဒေသရာဇာ'ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ရင်း လုပ်ငန်းအခြေ

အနေကို အကဲခတ်သည်။ အခန်း၏အတွင်းပိုင်း၌ ပုံနှိပ်စက်များရှိပုံရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စက်သံများ ထွက်လာတတ်သည်။ စာရိုက်၊ စာစီ၊ စာပြင် စသော လူအချို့ လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို မြင်နေရသည်။

နံရံတွင် မတ်ရပ်ဗီရိုကြီးများရှိသည်။ စနစ်တကျမဟုတ်ဘဲ ပြန့်ကျဲသောပုံစံဖြင့် စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဗီရိုထဲမှာရှိနေသည်။ နံရံတွင် မူရင်းပန်းချီ ဒီဇိုင်းပုံများကို ဘောင်သွင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဦးတင်မောင်သန့်၏အခန်းမှာ သီးသန့် တည်ရှိသည်။ ပေါ်လစ်ရောင် ပြောင်လက်နေသည့် သုံးထပ်သား ခန်းဆီးနှင့် မှန်နောက်ပြတင်းများတပ်ထားသည့် အခန်းဖြစ်သည်။

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီရှိပြီ။

နေပူကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရ၍ မသက်ဇင်မှာ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည်။ ချွေးပြန်နေသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့်ပင် ယပ်ခတ်နေမိသည်။ သည်စဉ်တွင် ဦးတင်မောင်သန့်၏ အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

စောစောက မသက်ဇင်အား ခေတ္တစောင့်ပါဟုဆိုခဲ့သော စာရေးဖြစ်ဟန်တူသည့် သူ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ပေါ်လာသည်။ တံခါးကို ဟ၊ပေးထားရင်း-

“ဦးတင်မောင်သန့်ကို ဝင်တွေ့နိုင်ပါပြီ ဒေါ်သက်ဇင်”

မသက်ဇင်သည် မိမိ၏ ‘အတက်ချီကေ့စ်’ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ စာရွက်စာတမ်း အများအပြားကို သယ်ယူနေကျဖြစ်သဖြင့် မသက်ဇင်သည် စလင်းဘက်လို၊ လက်ပွေ့အိတ်လို ပစ္စည်းမျိုးကို မကိုင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ‘အတက်ချီကေ့စ်’ခေါ် လက်ဆွဲသေတ္တာပြားကလေးကို သယ်ယူနေရသည်။

အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ မသက်ဇင် ဦးစွာ သတိပြုမိသည်မှာ အေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ လေအေးစက်တပ်ထားကြောင်း သတိပြုမိသည်။

မိမိနှင့်တူရူရှိ ကြီးမားသော ဖော်မိကာခင်း စားပွဲကြီးတစ်လုံး၏ နောက်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေကာ သူ့အနီးတွင် လူတစ်ယောက်က ရပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုင်နေသူမှာ ဦးတင်မောင်သန့်ဖြစ်မည်ဟု မသက်ဇင် မှတ်ချက်ချသည်။

“ဆရာ ဝါဏိဇ္ဇက ဒေါသက်ဇင်ပါ” စာရေးလုပ်သူက မိတ်ဆက်ပေး
ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မသက်ဇင်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဒေါသက်ဇင်... ဒါ ဦးတင်မောင်သန့်ပါ”

မသက်ဇင် အကဲခတ် မမှားပါ။

ထိုင်နေသူမှာ ဦးတင်မောင်သန့် ဖြစ်သည်။

ဦးတင်မောင်သန့်သည် ထူထဲသော မျက်မှန်ကိုင်းပေါ်မှကျော်ကာ
မသက်ဇင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါ ဒေါသက်ဇင်”

ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြသည်။ ထို့နောက် အကြည့်သည်
စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

မသက်ဇင်သည် စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် လုပ်ကိုင်လက်စ အလုပ်အချို့ရှိသည်။ စာရွက်စာတမ်း
များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ စာရွက်များပေါ်တွင် ဒီဇိုင်းပုံတစ်ပုံရှိသည်။ ဦးတင်
မောင်သန့်သည် ပုံကိုကြည့်နေသည်။ အာရုံဝင်စားနေပုံရသည်။

မသက်ဇင်သည် အခန်းကို အကဲခတ်သလို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အခန်းနံရံကို မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ သုတ်ထားသည်။ နံရံတွင် အဖိုး
တန် ပန်းချီကားအချို့ရှိသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် စားပွဲတစ်လုံး။
စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှိပ်စက်။ အခန်းကြမ်းပြင်ကို အမွှေးပွကော်ဇော ခင်းထား
သည်။ မတ်ရပ်ဗီရိုများ၊ စာအုပ်စင်များရှိသည်။ အများဆုံး တွေ့မြင်နေရ
သည်မှာတော့ အသုံးပြုပြီးဖြစ်ဟန်တူသော မူရင်း ဒီဇိုင်းပုံများ ဖြစ်သည်။

မသက်ဇင်သည် ဦးတင်မောင်သန့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

သူသည် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ငယ်ရွယ်နေသေးကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ အစကတော့ သည့်ထက် အသက်အရွယ် ပိုကြီးလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့
သည်။

ဆံပင်ကတော့ အနည်းငယ် ကျိုးကျဲစ ပြုပြီ။ သေသပ်စွာ ဖြီးထား
သော ဆံပင်မှာ အသက်လေးဆယ်ရှိနေပြီဖြစ်သော လူတစ်ယောက်အဖို့
ရှည်သင့်သည်ထက် ပို၍ရှည်သည် ဆိုရမည်။

အသားလတ်လတ်၊ မျက်နှာက ခပ်သွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်သည်။

နှုတ်ခမ်းသား ခပ်ပါးပါး၊ တင်းကျပ်စေ့စပ်သည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ကောင်းစွာ ရိတ်ပယ်ထားသည်။

မသက်ဇင်နှင့် ဦးတင်မောင်သန့်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဦးတင်မောင်သန့်၏ အပြုံးကို မြင်ရသည်။ မသက်ဇင်အား အသိအမှတ်ပြုသည့်အပြုံး။ ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လာသည့်အပြုံး။

“ဦးမျိုးဆွေက မသက်ဇင် လာမယ့်အကြောင်း ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ထား တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမျိုးဆွေမှာ မသက်ဇင်၏ အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ ‘ဝါဏီဒွ’၏ ပထမခေါင်းဆောင်။

“ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီက ကိုနန္ဒ။ ပန်းချီဆရာပါ”

ပန်းချီဆရာ ကိုနန္ဒမှာ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်။ ထိုပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာကို ဝတ္ထုစာအုပ် မျက်နှာဖုံးအချို့၌ မသက်ဇင် မြင်ဖူးသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မသက်ဇင် ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကိုနန္ဒက ‘ဟုတ်ကဲ့’သာဆိုသည်။

“ဒီဟာ သူ့လက်ရာပေါ့”ဆိုကာ ဦးတင်မောင်သန့်က ဒီဇိုင်းကို မသက်ဇင်ရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။ မသက်ဇင် ယူကြည့်လိုက်ရသည်။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံး ဖြစ်သည်။

‘သင့်အတွက် လက်တွေ့ ယောဂကျင့်စဉ်များ’တဲ့။

မွန်ရည်သားနားသော ယောကျ်ားကြီးတစ်ဦး မျက်လွှာချကာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည့်ပုံ၊ တရားကျင့်နေသည့်ပုံ။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ မသက်ဇင်”

“ရှင်...”

ဦးတင်မောင်သန့်၏ အမေးကို မသက်ဇင် နားမလည်လိုက်။

“ပုံကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲလို့ပါ”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး”

ဒီဇိုင်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

သည်မှာ ဦးတင်မောင်သန့်၏ စူးရှသောအကြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။
 “ထင်မြင်ချက် မပေးနိုင်ဘူးလား”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အနုပညာအကြောင်း ကောင်းကောင်း နားမလည်
 ပါဘူး”

မသက်ဇင်သည် ခေါင်းကိုယမ်းခါကာ ပြုံးလျက်က ဝန်ခံလိုက်ရ
 သည်။

စင်စစ် ဒီဇိုင်းကိစ္စမှာ ဦးတင်မောင်သန့်နှင့် ကိုနန္ဒတို့ကိစ္စသာ ဖြစ်
 သည်။ မသက်ဇင်နှင့် မဆီလေးရယ်တို့ အိုမဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 မသိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် မသက်ဇင် ဝမ်းမနည်းမိ။ စိတ်
 မသက်မသာ မဖြစ်မိ။

မသက်ဇင်တွင် မိမိနှင့်မဆိုင်သောကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စားဖြစ်အောင်
 အားထုတ်သော အလေ့အကျင့် ရှိနေခဲ့ပြီ။

ပစ္စက္ကတွင် မသက်ဇင် စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ‘ပဒေသရာဇာ’ဖြစ်သည်။
 ‘ပဒေသရာဇာ စာပေလုပ်ငန်း’သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က တည်
 ထောင်ခဲ့သည်။ ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုများနှင့်အတူ ‘ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ဆေးလိပ်
 ဖြတ်နည်း’၊ ‘စိတ်တန်ခိုးဖြင့် သောကဝေးအောင်ကုနည်း’၊ ‘ပျိုမေတို့အတွက်
 အလှတိုးစေသော နည်းငါးဆယ်’စသည့် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော ခြောက်
 သွေ့သည့် စာပေအမျိုးအစားများကိုလည်း ထုတ်ဝေသည်။

စာရင်းအင်း စနစ်တကျ မထားရှိခဲ့သည်မှာ လုပ်ငန်းစတင်ကတည်း
 က ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မှန်းခြေဖြင့် အခွန်အတုတ် စည်းကြပ်ခြင်းခံရသည်။
 နစ်နာနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါဏီဇွန်နှင့်ဆက်သွယ်လာသည်။ ဤသည်ကို
 သာ မသက်ဇင် သိထားပြီး ဤသည်ကိုသာ မသက်ဇင် စိတ်ဝင်စားသည်။

ဦးတင်မောင်သန့်က စိတ်ဆုံးဖြတ်သလို သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်
 လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကိုနန္ဒ၊ ဒီပုံကိုသုံးမယ်၊ ဒီဇိုင်းခ ရှေ့မှာ ငွေထုတ်သွား
 ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကိုနန္ဒက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 စကားနည်းဟန်တူသော ပန်းချီဆရာသည် မသက်ဇင်ကို ခပ်တိုတို

နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ မသက်ဇင်နှင့် ဦးတင်မောင်သန့်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဦးတင်မောင်သန့်က စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူသည်။ မသက်ဇင်ထံ ကမ်းပေးသည်။

မသက်ဇင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသောက်တတ်ပါဘူး” တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း နံရံမှ ဒီဇိုင်းဟောင်းတစ်ခုကိုတွေ့ရကာ “ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ဆေးလိပ်ဖြတ်နည်း ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ပဒေသရာဇာက ထုတ်ဝေတာထင်ပါရဲ့” ပြုံးလျက်ပြောလိုက်သည်။

ဦးတင်မောင်သန့်က မသက်ဇင်၏ ဟာသကို ရိပ်စားမိပုံပေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပဒေသရာဇာက ထုတ်ဝေတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ထုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းတွေကို တစ်ခုမှ ကျွန်တော်က မလိုက်နာဘူးလေ၊ ဆေးလိပ်နဲ့ကျန်းမာရေး ကြိုက်ရာရွေးဆိုတော့ ဆေးလိပ်ကိုပဲ ရွေးလိုက်တယ်”

ရယ်လိုက်သောအခါ ဦးတင်မောင်သန့်သည် ပို၍ နုပျိုသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏ သွားများမှာ ဖြူဖွေးညီညာပြီး ရယ်ဟန်က ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တောက်တောက်ပပ ရှိနေသည်။

သို့ပေမဲ့ သည်စဉ်က တကယ်ပဲ မသက်ဇင်၏ စိတ်မှာ သန့်ပြန့်လုံခြုံနေသည်။

‘ပဒေသရာဇာ’ကို လေ့လာပြီးဖြစ်သလို ဦးတင်မောင်သန့်အကြောင်းကို မသက်ဇင် လေ့လာပြီးနေပြီ။ အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ်။ ဇနီးရှိသည်။ ချစ်လှစွာသော သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။

မသက်ဇင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ထပ်ဖူးသည်။ တစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အသက်က သုံးဆယ့်နှစ်။

သည်တော့ လိပ်ပြာမသန့်စရာမရှိ၊ ရင်ခုန်စရာမရှိ။

‘အလုပ်သည် အလုပ်သာဖြစ်သည်’ဟူသော စကားလို မသက်ဇင်သည် အလုပ်အတွက် လူတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံနေခြင်းဟူ၍သာ သဘော

ထားသည်။

“ကဲ... ဒေါသက်ဇင်”

“မသက်ဇင်လို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မသက်ဇင်၊ ဝါဏိဇ္ဇက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲ”

သည်တော့မှ အလုပ်အကြောင်း စရသည်။

မသက်ဇင်သည် မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်သည်။ မျက်မှန်က ဒီဂရီ မများလှပေမဲ့ မသက်ဇင်၏ အသက်ကိုမူ ရှိရင်းစွဲထက် ရင့်သွားစေသည်။

အတက်ချီကော့စ်ကို ယူရသည်။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ရသည်။ မိမိ ပြင်ဆင်လာခဲ့သော စာရင်းဇယား ပုံစံများ၊ တကယ်တမ်း သုံးရမည့် ငွေသွင်းငွေထုတ် ပုံစံများကိုပြကာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှင်းပြရသည်။

ဦးတင်မောင်သန့်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြော။ စီးကရက်သောက်ရင်း နားထောင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ရှင်းပြပြီးသောအခါ မသက်ဇင်မှာ မောနေတော့သည်။

“ဒါတွေပြီးအောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ မသက်ဇင်”

“ဒါတွေကို ကျွန်မတို့အဖွဲ့က နှစ်လခွဲလောက်နဲ့ပြီးအောင် လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မသက်ဇင်တို့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပြီဆိုပါတော့”

“ကျွန်မ ရှင်းပြတာတွေကိုရော နားလည်ပါရဲ့လားရှင်”

ဦးတင်မောင်သန့်က ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“တစ်ခုမှ နားမလည်ပါဘူး မသက်ဇင်”

“ဒါ... ဒါ...နဲ့”

“မသက်ဇင်လို့ပဲပေါ့၊ မသက်ဇင်က စာရင်းဇယား ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အနုပညာကို နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အနုပညာကို နားလည်တယ်၊ စာရင်းဇယားကို နားမလည်ဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကိုလက်ခံရင် ငွေအတော်များများတော့

အကုန်ခံရလိမ့်မယ်”

“မသက်ဇင်တို့အဖွဲ့ကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကို စိတ်ဝင်စားပါသလဲရှင်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့် အိတ်ထဲကငွေကို သုံးမယ်ဆိုရင် ဘာအတွက်သုံးမယ်ဆိုတာကိုတော့ အရင် စဉ်းစားရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ဘောဂဗေဒ အခြေခံတဲ့ စိတ်ထားပါပဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိတာက မသက်ဇင်ပါ”

အကယ်၍ သည်နေရာမှာ မသက်ဇင် မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်၊ မသက်ဇင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက်သုံးဆယ့်နှစ် မရှိသေးဘူးဆိုလျှင်၊ ကလေးနှစ် ယောက်အမေ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် အခြေအနေမှာ ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးသွား နိုင်သည်။ ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ယခုတော့ မသက်ဇင် မဟုတ်လား။

နှစ်ဆယ်ရာစုထဲမှာ၊ ရန်ကုန်မြို့လိုနေရာမှာ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်လား။ သည်တော့ ဘာပြဿနာမျှ ဖြစ် စရာမလို။

မသက်ဇင် ပြုံးနေလိုက်သည်။ မျက်မှန်ကို ပြန်ဖြုတ်ရင်း ‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်’တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ အတက်ချီကေ့စ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဦးတင်မောင်သန့် လေ့လာရအောင် စာရွက်စာတမ်းတချို့ ထားခဲ့ပါ တယ်၊ ကျွန်မ ပြန်ပါဦးမယ်”

ဦးတင်မောင်သန့်သည် မသက်ဇင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

မသက်ဇင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ပြီးပြီပေါ့၊ အလုပ်တစ်ခု ပြီးပြီပေါ့။ ‘ဝါဏိဇ္ဇ’အတွက် လုပ်ငန်းရှာဖွေ ပေးရခြင်းသည် မိမိ၏အလုပ်၊ အလုပ်က ရခဲ့ပြီ၊ ပြီးပြီ။ သည်သို့သာ စိတ် မှာ ထင်မှတ်သည်။

မသက်ဇင် တံခါးရှိရာသို့ လာသည်။

“မသက်ဇင်”

ဦးတင်မောင်သန့်၏အသံကို ကျောဆီမှ ကြားရသည်။ ခြေလှမ်းတုံ့ရ သည်။

နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးတင်မောင်သန့်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ၏အရပ်သည် ထင်မှတ်သည်ထက်တော့ ပုသည်။ ငါးပေလေးလက်မရှိသော မသက်ဇင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။

ဦးတင်မောင်သန့်သည် မသက်ဇင်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“မသက်ဇင်လည်း ပြောရဟောရတာနဲ့ အတော်မောသွားရော့မယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့ မေ့နေမိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အအေးသွားသောက်ကြရအောင်လား မသက်ဇင်၊ အဲ... အဲ... အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ စာရင်းဇယားတွေအကြောင်း ထပ်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့”

အသက်သုံးဆယ် ရှိပြီဖြစ်သော၊ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ခုနစ်ဆယ်ခုနှစ်များအတွင်းမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလျက်ရှိသော၊ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းနေသော မသက်ဇင်အဖို့ ဦးတင်မောင်သန့်သည် မိမိအား သည့်ထက်မက အလိုရှိနေသည့်အဖြစ်ကို သဘောမပေါက်ဘဲမနေနိုင်။ မရိပ်စားမိဘဲ မရှိ။

နှစ်ဆယ်ရာစုနှောင်းပိုင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သည်လောက်တော့ ပါးသည်၊ လျင်သည်။

စင်စစ် အလုပ်က မပြီးသေး။

ကိစ္စက မပြတ်သေး။ သို့ပေမဲ့ ‘ဝါဏီဇွဲ’နှင့်တော့ ပတ်သက်ချင်မှပတ်သက်မည်။

ပြိုင်ပွဲက သည်မှာ စသည်။

ဒိုင်သည် စ၍ တာလွတ်သည်။

ပဆစ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် မသက်ဇင်၏ကြွေ ‘နိုး’ ပြီ။

အပိုင်း တစ်
မသက်ဇင်၏ ဆယ်စုနှစ်များ

“သံသရာ ဆွဲဆန့်လို့ ဘယ်လောက်ပင်ရှည်ရှည်
ချစ်သူရင်ခွင်ကြား နားနားနေနေ
ရေမြေအလိုက် စိုက်စိုက်ပါလို့
မျောချင်လည်း မျောပါစေ...။”

“ချစ်သူ့ရင်ခွင်သည်သာ ငြိမ်းချမ်းနယ်မြေ
သစ္စာတရား ထွန်းကားရာ
ငြိမ်းချမ်းသာယာသော နယ်မြေ
ငြိမ်းချမ်းသာယာသော နယ်မြေ...”

(ကာလပေါ်တေးတစ်ပုဒ်)

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကို အလွယ်ခေါ်ရအောင် ‘ရာစုနှစ်များ’ (Centuries) ဟုသတ်မှတ်ကြသည်။ ဆယ့်ရှစ်ရာစု၊ ဆယ့်ကိုးရာစု၊ နှစ်ဆယ်ရာစု စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ရာစုကို ဆယ်စုကလေးများ ထပ်မံ ပိုင်းခြားပြန်သည်။ ‘ဆယ်စုနှစ်များ’ (Decades) ဖြစ်သည်။

သမိုင်းကိုပိုင်းခြားသောအခါ ရာစုနှစ်များဖြင့် တွက်ချက်သည်။ ရာစုနှစ်များအတွင်းက အဖြစ်အပျက်ကို ‘ခေတ်’ ဟုဆိုကြသည်။

ရာစုနှစ်တစ်ခုတွင် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ အတွေးအခေါ်၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သိပ္ပံရေးရာများ အပြောင်းအလဲဖြစ်သည်။

ဆယ်စုနှစ်များတွင် အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ တေးဂီတနှင့် စာပေအနုပညာ အပြောင်းအလဲဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးအဖို့ ထိုအပြောင်းအလဲကို ‘ခေတ်ပြောင်းခေတ်လဲ’ ဟု အဆိုရှိသော်လည်း-

မသက်ဇင်တို့လို အထက်တန်းစားလည်း မဆန်၊ အောက်တန်းစားလည်းမဟုတ်သော ပညာတတ် လူလတ် တန်းစား မိန်းမသားတို့အဖို့မှာမူ ခေတ်ပြောင်းခေတ်လဲ ဆိုသည်မှာ ပဒုမ္မာခေတ်၊ ကြိုးကြီးချိတ်ခေတ်မှသည် ပါတိတ်ခေတ်၊ တက်ထရွန်ခေတ်၊ ဖော့ခရစ်ခေတ်၊ ဇာခေတ်၊ လေယာဉ်မောင်နှင့် အလပ်စတိတ်ခေတ်တို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် ဇင်သည် 'အချစ်စစ် အချစ်မှန်' သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
'တစ်လင်တစ်မယား အိမ်ထောင်ရေးစနစ်'ကို မြတ်နိုးကိုးကွယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ဇင်သည် လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်မဟုတ်။ ဟန်တစ်ခါပြင် ရွှေစင်ဆယ်တင်းဆိုသလို နေရာ
တကာ သိက္ခာခံလေ့ရှိသော မိန်းမအမျိုးအစားလည်းမဟုတ်။ ဗိုင်းကောင်း
ကျောက်ဖိ ပိပိပြားပြား နေထိုင်တတ်သူသာတည်း။

ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်အထိ ဇင့်တွင် ရည်းစားသန့်ဟူ၍
မရှိခဲ့။

လူလတ်တန်းစားမျှသာဖြစ်သော ဇင်တို့မိသားစုသည် ဇာတိမြို့၌
ကျော်ကြားခြင်းမရှိလှပေ။ ဖေဖေသည် ရုံးတစ်ရုံးမှ ဌာနခွဲ စာရေးကြီးမျှသာ။
မေမေသည် ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်သော အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ဇင်တို့မှာ သည်မိသားစု သုံးယောက်သာရှိသည်။ ဇင်တို့ဘဝသည်
ငြိမ်သက်အေးချမ်းသော ဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ဇင့်ဘဝအတွင်းသို့ 'မောင်' ရောက်မလာမီ အချိန်ကာလ
အထိ ဖြစ်ပေသည်။

ဇင့်ကို ၁၉၄၅ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်သည် အစစ ပြီးဆုံးသောနှစ်၊ ငြိမ်းချမ်းသောနှစ်ဟု
ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

၁၉၃၉ ခု စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် ဂျာမန်တို့ ပိုလန်ပြည်ကို

ဝင်တိုက်သည်။ ဗြိတိန်နှင့် ပြင်သစ်တို့က ဂျာမန်ကို စစ်ကြေညာလိုက်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏အစ။

၁၉၄၁ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က ဟာဝေယံကျွန်း၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်း(ပါးလ်ဟားဘား)ကို အရုဏ်တက်အချိန်မှာ ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်ခြင်းဖြင့် အရှေ့တောင်အာရှ၏ ပေါက်ကွဲလှ ယမ်းအိုးစနက်တံကို မီးရှို့လိုက်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးသည် အရှေ့အာရှသို့ ကူးစက်ခဲ့သည်။

လူ သန်းပေါင်း ၃၀ ကျော်၏အသက်ကို စတေးကာ စစ်တိုက်ကြသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ မေလ ၇ ရက်နေ့တွင် စစ်ရှုံးသော ဂျာမန်နာဇီတို့ အကြွင်းမဲ့ လက်နက်ချသွားခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ သြဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက ဂျပန်ပြည် ဟိရိုရှီးမားမြို့ပေါ်သို့ အဏုမြူဗုံးတစ်လုံး ကြိချသည်။ နောက်ထပ် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအကြာတွင် နာဂဆက်မြို့ပေါ်သို့ ဒုတိယတစ်လုံးကို ကြိချလိုက်ပြန်သည်။

လူပေါင်း လေးသိန်းနှစ်သောင်းကျော် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သေကျေပျက်စီးကာ လူပေါင်းတစ်သိန်း သေလုမြောပါး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

နဂိုကပင် စစ်ရှုံးလုဆဲဆဲ ရှိနေသောဂျပန်တို့ အကြွင်းမဲ့ လက်နက်ချသွားခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် နိဗ္ဗိတံခဲ့သည်၊ နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ၁၉၄၅ ခု၊ သြဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ဇင့်ကိုမွေးဖွားခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်ကတော့ အသက်ထက်ဆုံး အေးချမ်းမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ကြသေးသည်။

ဇင်သည် အများနည်းတူ ကြီးပြင်းကာ အများနည်းတူ ပညာရှာခဲ့သည်။

ဉာဏ်မထိုင်းလှသလို အတော်ကြီးလည်း မဟုတ်လှသော ဇင်သည် အခြားစာမေးပွဲများ၌ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ခဲ့သော်လည်း ခုနစ်တန်းလို့

ဆယ်တန်းလို အစိုးရစစ် စာမေးပွဲများ၌ တစ်နှစ်စီ ကျရှုံးခြင်းဖြင့် စာသင်နှစ် နှစ်နှစ်ပိုခဲ့သည်။

ဇင် တက္ကသိုလ်သို့ရောက်သောကာလ၌ မိန်းကလေးတို့သည် 'ခင်ယု မေဖက်ရှင်'ဟုခေါ်သော လည်ထောင်အင်္ကျီ၊ ခြေသလုံးသားပေါ် ထဘီမျိုးကို ဝတ်ကြသည်။

အောင်လင်း၊ ခင်နှင်းယုနှင့် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တို့၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ကြသည်။

ကျော်ဆွေ၊ မောင်သင်နှင့် ကြည်ကြည်ဌေး၊ သီသီ၊ စံရှားတင်တို့၏ ရုပ်ရှင်ကားများကို ကြည့်ကြသည်။

စန္ဒရားချစ်ဆွေ၊ ကိုသန်းလှိုင်၊ မင်းနောင်နှင့်ထား၊ တင်တင်မြ၊ ညွန့် ညွန့်စိန်တို့၏ သီချင်းများကို နားထောင်ကြသည်။

ဇင်သည် 'မောင်' နှင့် ပထမနှစ်မှာပင် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

မောင်သည် အောင်လင်း၏ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်များလို မညှိုး မှိုန်လှသော်လည်း တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်များ လောက်လည်း မတောက်ပလှပေ။

သို့သော် မောင်နှင့်ဇင်တို့ တွေ့ဆုံပုံကဖြင့် ဝတ္ထုဆန်နေလေသလား မသိ။

သစ်တောတို့စိမ်းမြကာ စိန်ပန်းတို့ ရဲရဲနီအောင်ပွင့်လေ့ရှိသော မိုးနေ့ တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇင်သည် လှည်းတန်းဈေးသို့လာသည်။ ဘီစကွတ်၊ လက်ဖက်၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ နို့ဆီ၊ ရေအိမ်သုံးစက္ကူကဲ့သို့ တိုလီမုတ်စများ လာဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဆောင်မှထွက်စက မိုးရိပ်မိုးဆင် မမြင်ခဲ့ရ။ မိုးသားမိုးတိမ်ကို မမြင်ခဲ့ရ။

ကိုင်းတွယ်စရာတွေများသည်နှင့် ထီးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မိုးဆိုသည်က သိကြသည့်အတိုင်း မဟုတ်လား။

မဆင်ဘဲနှင့်လည်း ရွာတတ်သည်၊ မညိုဘဲနှင့်လည်း ပြိုတတ်သည်၊ မအုံ့ဘဲနှင့်လည်း ဈေးတတ်သည်။

ခုပဲကြည့်။

ဈေးမှာ အချိန်အတော်များများဖြုန်းကာ ဝယ်ခြမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ရာမညဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ရေပြည့်အိုးကို မှောက်သွန်လိုက်သလို အုန်းအင်းသရော ရွာချလိုက်သည်။

ဇင့်မှာ အခက်ကြုံရသည်။

အနီးအပါးမှာ မိုးခိုစရာ မမြင်၊ အရိပ်အာဝါသ မရှိ။

တမင်ဆင်၍ ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလို ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဇင်၏ရှေ့တူရူမှ လာနေသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ထီးတစ်ချောင်းပါသည်။

မိုးပေါက်တွေကျလာတော့ လက်ထဲမှ ထီးကိုဖွင့်ဆောင်းသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဇင်နှင့် ထိုသူမှာ လက်တစ်ကမ်းစာအကွာမျှသာ ရှိတော့သည်။

သူသည် အကာကွယ်မဲ့နေသော ဇင်ကိုမြင်သည်။ ခိုကိုးစရာမဲ့နေသော အဖြစ်ကို တွေ့သည်။

ဇင်ကို သူ့လက်ထဲမှ ထီးဖြင့် မိုးပေးလာသည်။

နှစ်ယောက်သား ပထမအကြိမ်အဖြစ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိခြင်း။

သို့မဟုတ် သံယောဇဉ်တစ်ခု၏ အစဟုဆိုနိုင်သည်။

“မိုးတွင်းကြီးပဲဗျာ... အပြင်ထွက်ရင် ထီးယူခဲ့ဖို့တော့ကောင်းတာပေါ့”

သူ၏ အပြစ်တင်သံ။

ဇင်ကတော့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမျှ ပြန်မပြောတတ်ခဲ့။

သူ့ကိုသာ အကဲခတ်သလို ကြည့်မိသည်။

အသားညိုသည်ကိုလည်း မှတ်မိပြီ၊ နှာတံပေါ်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိပြီ၊ မျက်ဝန်းကြည်လဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရပြီ။

အရွယ်အားဖြင့် ဇင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ ပုံစံအားဖြင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှန်း သိသာသည်။

“ဘယ်အထိ ပြန်မှာလဲ”

“မာလာ”

“အဝေးကြီးပဲ၊ ကြွက်စုတ်ရေနှစ်သလို ရွဲကုန်တော့မှာပဲ”

“လူက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေသာ စိုမှာစိုးတာပါ”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“ကျေးဇူး... ဒါ... ဒါပေမဲ့”

ဇင် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ မိုးစိုမှာလည်း ကြောက်သည်။ သူတစ်ဖမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထီးတစ်ချောင်းတည်း တွဲဆောင်းရမှာ လည်း မဝံ့ရဲ။

သူသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပြီ၊ ကဲလေ... ထီးကိုပဲ ယူသွားပေါ့၊ ကဲ... ရော့... ရော့”

ဇင် ဘာမျှ မပြောလိုက်နိုင်ခင် ဇင့်လက်ထဲသို့ ထီးရောက်လာသည်။

ဇင် ဘာမျှ မပြောလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သူ မိုးရေထဲရောက်သွားသည်။

ဇင် ဘာမျှ မပြောလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သူ ရာမညဆောင်ထဲ ပြေးဝင် သွားသည်။

အတန်ကြာ ကြောင်နေသည်။ ရှာဖွေသော မျက်လုံးများဖြင့် ရာမည ဆောင်ဘက် လှမ်းကြည့်သည်။

အား...လား...လား။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဇင်တို့အဖြစ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေ ဒုနှင့်ဒေး။

ဇင် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာကာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခဲ့မိသည်။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အဆောင်ရောက်၍ ထီးကို အသေအချာ ကြည့်မိတော့ ထီးက အကောင်းစား၊ အော်တိုမစ်တစ် ခလုတ်နှင့်။

ဇင့် စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩနေသည်။

အဖိုးတန်ထီးကို ရက်ရောစွာပေးလိုက်သည်။ ထီးပြန်ယူဖို့ သို့မဟုတ် ထီးပြန်ယူရင်း အသိအကျွမ်းဖြစ်လာဖို့တော့ ကြိုးစားဖို့ကောင်းသည်။ ဇင့် ပြောစကားအရ အဆောင်ကို သိပြီထား၊ အခန်းနံပါတ်မမေးတောင် နာမည် ကလေးတော့ မေးထားလိုက်ဖို့ကောင်းသည် ထင်သည်။

ယခုတော့ သူက ပီဘီ ဝေဿန္တရာ လက်သစ်။

ခက်သည်က နောက်ရက်များတွင် ဇင် အလုပ်ရှုပ်ရတော့သည်။ ထီးသည် ဇင့်ထံမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ သောင်တင်နေတော့သည်။

တစ်နေ့ ပြန်လာယူနိုး မျှော်သည်၊ မလာ။

ကျောင်းသားတွေထဲမှာ ရှာသည်။ မတွေ့။
 စူဠလိပ် ရေထဲလွှတ်လိုက်သည့်ပမာ အစပျောက်နေသည်။
 မိုးရက်တို့ ကုန်ကျမ်းခဲ့ပြီ။
 နှင်းဝေသော ဆောင်းရက်များသို့ ရောက်ခဲ့သည်။
 ဆောင်းတစ်ရက်မှာတော့ သူ့ကို ဇင် ဖမ်းမိခဲ့ပါသည်။
 စားသောက်ဆိုင်တန်းမှာ ဖြစ်သည်။
 ဇင်သည် မုန့်တီစားရန် ဆိုင်တန်းသို့ဝင်သည်။
 ဆိုင်မှာ သူက အရင်ရောက်နှင့်နေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်းတိုး

ရသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ပြုန်းစားကြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။

“ဩ...”

“ဩ...”

ပထမထွက်လာသော စကားလုံးမှာ သည်မျှသာ။

ဇင်က စ၍ မေးရသည်။

“မှတ်မိလားဟင်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာလို့ ထီးလာမယူတာလဲ”

“ဘယ်လိုယူရမှန်းမှ မသိတာ”

“မာလာဆောင်လို့ ပြောခဲ့သားပဲ”

“နာမည် မမေးလိုက်မိဘူးလေ၊ အခန်းနံပါတ် မမေးလိုက်မိဘူးလေ”

“ထီးယူသွားတဲ့ မိန်းကလေး ထွက်ပေးပါဗျို့လို့ လိုက်အော်ရင် လာ

ပေးမှာပေါ့”

“ဒီအထိ သတ္တိမရှိပါဘူး၊ နို့ပြီး... အစကတည်းက စေတနာသုံးတန်

ဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

ဈေးသည်ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“မုန့်တီတစ်ပွဲ ထပ်ပေးပါဦး၊ မုန့်စားရအောင် လာတာမဟုတ်လား”

“ဇင်က ကျွေးပါရစေ”

“ဇင်တဲ့လား”

“မသက်ဇင်ပါ၊ မာလာကပါ၊ အခန်းနံပါတ်(...)ကပါ”

“အားလုံး မှတ်မိသွားပါပြီ၊ သည်က နာမည်က မျိုးမင်းနိုင်”

“သိပ်မှတ်ရလွယ်တဲ့ နာမည်ပဲ၊ မေ့သွားမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်”

“ဆရာ ပါမောက္ခ ဦးမျိုးမင်းကိုမှတ်ထားရင် ပြီးတာပဲ”

ရယ်မိကြသည်။

“ညနေကျရင် ထီးလာယူနော်”

“မိုးတောင် ကုန်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် မယူတော့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ယူမှာပေါ့”

ရယ်မိကြပြန်သည်။

ညနေ ဧည့်ချိန်ကျတော့ အဆောင်သို့ သူ ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဆုံကြသည်။

“ပထမနှစ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”

“အရင်က မမြင်ဖူးဘူးလေ”

“ကျောင်းကို ရောက်လာသမျှ မိန်းကလေးတွေကို အကုန်လိုက်ကြည့်ပြီး မှတ်ထားတာပဲလား”

“အကုန်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ချောချောလှလှကလေးတွေဆိုရင်တော့ မှတ်ထားတာပေါ့”

“ဇင်က မလှလို့ မှတ်မထားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇင်ကလှပါတယ်၊ သည်က မျက်စိလျှမ်းနေခဲ့တာပါ”

“အပြောကလေးကတော့ မဆိုးလှပါကလားနော်”

ဇင် ရယ်သွမ်းသွေးမိခဲ့သည်။

သည်လိုဖြင့် ဇင်နှင့်မောင်တို့ ဆုံကြသည်။

သည်လိုဖြင့် ဇင်နှင့်မောင်တို့ တွေ့ကြသည်။

ဇင့်ဘဝထဲသို့ ‘မောင်’ စတင် ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

* * *

ဇင်သည် တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်များကို တက်ရောက်ခဲ့သည်။

သည်အတွင်း 'ဝင်းဦး'သည် နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ စပို့ရှပ်အင်္ကျီ၊ ဖင်ကျပ်
ဘောင်းဘီဝတ်ကာ ဂစ်တာကိုင်ပြီး 'မောရဏီလို ရွှေပန်းချီတောင် လက်မှိုင်
ချရမကိုး...မမမိုး...' ကဲ့သို့ ရောခံအင်ရိုးဆန်ဆန် သီချင်းများကို သီဆိုကာ
ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်သို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ရုပ်ရှင်လောကတွင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။

ဂီတလောကတွင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။

ဖက်ရှင်လောကတွင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားကလေးတွေ၏ အဝတ်အဆင် ပြောင်းလဲလာသည်။ နှုတ်
ခမ်းမွေးစစ၊ စပို့ရှပ်၊ ဖင်ကျပ်ဘောင်းဘီ၊ ဂစ်တာကိုင်သော အလေ့သည်
သည်မှ စသည်ထင်၏။

ခေတ်မီသော မိန်းကလေးအသိုက်အဝန်း၌ 'ဘရာ'နှင့် 'ဘလောက်'ကို
တွေ့ရစ ပြုလာသည်။ သို့သော် ဇင်တို့ကတော့ ခါးတို ဘော်လီအင်္ကျီကိုပင်
မရဲတရဲ ဝတ်ဆင်ဆဲ။

တက္ကသိုလ်၌ ဒုတိယနှစ်ဖြစ်သလို မောင်နှင့်လည်း ဒုတိယနှစ်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ဇင်သည် 'ချစ်ရမည့်သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့်သူ' အတူတူသာဖြစ်ရမည်
ဟူသော အယူအဆရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင့်ကို ချစ်တော့မည်ဆိုသောအခါ လက်ထပ်နိုင်မည့်သူ
ဟုတ်မဟုတ်ကိုပါ လေ့လာခဲ့သည်။

တစ်သက်တွင် တစ်ခါတော့ လက်ထပ်ရမည်၊ တစ်ခါတော့ အိမ်ထောင်ပြုရမည်။

အိမ်ထောင်ရေး သံမဏိစည်းကမ်းတွေ ကြို၍ချမထားသော၊ ကြိုတင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ကတိထားရှိခြင်း စသော ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကိစ္စတွေ ကင်းရှင်းသော ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏အိမ်ထောင်ရေးသဘောထားမှာ ယေဘုယျပြောလျှင်တော့ လွတ်လပ်သည်ဟုဆိုရမည်။

“သမီးမှာ ရည်းစားသန့် ရှိရင်လည်း ပြောပေါ့”

ဇင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်သည့်နေ့မှာ မေမေက ပြောခဲ့သည်။ ဇင်က ခေါင်းခါပြခဲ့သည်။

မေမေသဘောထားမှာ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ‘ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်စံ’ သဘောပင်။ သည်သဘောထားအတိုင်း ဖေဖေ မေမေတို့လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပုံရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်က ဇင့်ကို ချစ်ရေးဆိုလာသည်။

ကြိုတင် မျှော်လင့်ခဲ့သည်မို့ ဇင့်အဖို့ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်မနေခဲ့တော့။

မောင့်ကို လေ့လာပြီး ဖြစ်နေသည်။

မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ရုပ်ရည်မှာ အထူးပြောစရာမရှိပါ။ အသားညိုညို၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်းနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိအပ်သော အရပ်အမောင်းနှင့် ထွားကျိုင်းမှုရှိသည်။

ပညာအနေနှင့်လည်း တတိယနှစ်။

မောင်သည် မြေလတ်သား။

မောင့်မိဘများက ပွဲရုံပိုင်ရှင်ဟု သိရသည်။ မောင်သည် ငွေကို ထိုက်သင့်သလို သုံးစွဲနိုင်သည်။ သူဌေးသားပုံစံမျိုး မဟုတ်သည့်တိုင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ထဲက မဟုတ်သည်ကို သိသာနိုင်သည်။

ဇင်ကလွဲလျှင် ရည်းစားဟူ၍မရှိခဲ့ပါဆိုသော မောင့်စကားကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။

မောင့်ကို ချစ်ရမည့်သူအဖြစ်နှင့်ရော လက်ထပ်ရမည့်သူအဖြစ်နှင့်ပါ

စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချ လက်ခံနိုင်ရန် ဇင် အရှည်အကြာ မစဉ်းစားခဲ့။
မောင်ကျေးသော အစာကိုစားသည်။ မောင်ပေးသော လက်ဆောင်ကို
ယူသည်။

ချစ်သူတို့နားနေရာ အင်းလျားကန်သာ၏ ဆည်းဆာများသည် ပိုမို
တောက်ပကြသည်။ မြသီလာဝန်းကျင်မှ တောအရေးသည် ပိုမို ရွန်းစိုစိမ်းမြ
သည်။ ကျေးငှက်သံတို့သည် ပိုမို ချိုမြနေကြသည်။

များစွာသော စုံတွဲတို့အကြားတွင် ဇင်နှင့်မောင်လည်း ပါဝင်လာ
သည်။ တက္ကသီလာ မြကျွန်းသာ၏ မထူးဆန်းတော့ပြီဖြစ်သော ချစ်ပုံပြင်
များတွင် စာတစ်မျက်နှာ တိုးလာသည်။

သို့ပေမဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရုပ်ရှင်ကြည့်စဉ်က ဇင်သည် မောင့်လက်
များ မိမိပခုံးကို ထွေးဖက်လာမည့်အရေးမှ ရှောင်ပြေးခဲ့သည်။ တိတ်တခိုး
အနမ်းကို ကာကွယ်ရန် ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းထားမိသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် သတိထားရလွန်းသည်နှင့် ရုပ်ရှင်ကိုပင် ဖြောင့်
ဖြောင့်မကြည့်ခဲ့ရ။

စင်စစ် ၁၉၆၀ ဝန်းကျင်က သမီးရည်းစား တွေ့ဆုံမှုဆိုသည်မှာ
အများအားဖြင့် ရှေ့ရေးနောင်ရေး ဆွေးနွေးရန်နှင့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို
သာဓကပြရန်သာဖြစ်သည်။

မေမေ ရန်ကုန်သို့လာသောအခါ မိမိမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း
ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် မောင့်ကို မြို့သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။
ဖေဖေ မေမေတို့နှင့် တွေ့ပေးသည်။

ဖေဖေ မေမေတို့တွင် အထူးအထွေပြောစရာမရှိပါ။ ‘ရှမ်းကြိုက်
နွားချော’ ပင်။

မောင့်ကို မြို့မှ တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ စည်ကား
သော အရပ်များသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ သည်အခါ ဇင်မှာ တကယ်တမ်း
ရည်းစားသန်ရှိလာပြီဆိုခြင်းကို ဝန်ခံလာရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် မောင်နှင့်တွေ့ဆုံမှု စိပ်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး
မှာပင် စိတ်ဆန္ဒများ ပြင်းပြထက်သန်လာသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်။

မွေးနေ့တွင် ဇင့်အတွက် ရင်ထိုးကလေးကို မောင်ကိုယ်တိုင် ဇင်၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ ထိုးပေးစဉ်က မောင်၏လက်များ တုန်နေသည်။ ထိုနေရာမှာ ဇင်၏အသည်းနှလုံးနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ အပယ်က အထိအတွေ့ကလေးများကို ဇင် လိုက်လျော ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ညင်သာဖွဖွ အနမ်းလေးများကို ဇင်ကိုယ်တိုင် သာယာလာမိ သည်။

ဇင်၏ ဒုတိယနှစ်ဝက်အရောက်မှာ ဖေဖေ ဆုံးသည်။

ဇင် မြို့သို့ပြန်သောအခါ မောင် လိုက်ပါလာကာ ခုနစ်ရက်လည် သည်အထိ နေသည်။

ဇင်သည် ဖေဖေအကြောင်း၊ မေမေအကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်းကို ယခုမှ ဇာစ်ဇာစ်မြစ်မြစ် သိခဲ့ရသည်။

ဖေဖေသည် နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာကတည်းက အရက်ကို စွဲစွဲမြဲ မြဲ သောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခြားအရက်သမားတွေလို ဆူဆူပူပူမဟုတ်၊ ရမ်းရမ်းကားကား မဟုတ်။ အရက်သောက်ထားစဉ်တွင် ဖေဖေသည် ပို၍ ငြိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေ အရက်သောက်ခြင်းသည် ဇင်တို့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ခဲ့။ ပြဿနာမဟုတ်ခဲ့။

သို့သော် ဖေဖေ သေဆုံးရခြင်းမှာ အရက် စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်သော ကြောင့် အသည်းမာပြီး သေရသည့်အဖြစ်က အကြောင်းဖြစ်လာသည်။

ယခုတော့ မေမေသည် အသက်ငါးဆယ်ရှိလာပြီဖြစ်ပြီး လင်သေပြီ ဆိုသောအခါ လက်ရှိနေသော အိမ်နှင့် လက်ရှိဝတ်သော အဝတ်အစားများ သာရှိသည်။ ငွေပိုငွေလျှံဟူ၍ များများစားစား မကျန်ခဲ့။ ဖေဖေသည် အာမခံ ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်သော်လည်း သူ၏အသက်ကို အာမခံ မထားရှိခဲ့။ နောင်ရေးအတွက် ဘာအာမခံမျှ လုပ်မထားခဲ့။

မေမေသည် စိတ်ဓာတ်ကျကာ ငို၍ချည်းနေသည်။ အစာစားရန်၊ အဝတ်လဲရန် ငြင်းဆန်နေသည်။

ဇင်က “ဘာမှ မပူပါနဲ့ မေမေရယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ” ဆိုသောအခါ မေမေသည် ဇင့်ကို နားမလည်နိုင်သလို၊ မယုံကြည်နိုင်သလို ကြည့်သည်။ ပြီး ထပ်၍ ငိုပြန်သည်။ ဇင်ကိုယ်တိုင်လည်း မေမေကို အားသာ

ပေးနေရသည့် ကိုယ့်သတ္တိကို ကိုယ် မယုံနိုင်ခဲ့။

“မေမေရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး မငိုပါနဲ့လား၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ သွားမှာပါ။ သမီး ကတိပေးပါတယ် မေမေ”

သည်အခါမှပင် မေမေသည် သူ့မှာ အားကိုးအားထားရာ သမီးတစ် ယောက်ရှိသေးသည်ကို သတိရလာပုံပေါ်သည်။ အငိုတိတ်ခဲ့သည်။

“ဇင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲဟင်”

မောင်က မေးလာသည်။

“ဇင် အလုပ်တစ်ခုခု ထွက်လုပ်ရမှာပေါ့ မောင်”

ဇင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိမိဘဝကိုတွေးကာ ဝမ်းနည်းမိ သည်။ တက္ကသိုလ် စာသင်ရက်များ နိဂုံးချုပ်ရတော့မှာလား။ မောင်နှင့်ခွဲရ တော့မှာလား။ ဇင်သည် ဝမ်းနည်းလာကာ မောင့်ရင်ခွင်ကျယ်မှာ မျက်နှာအပ် ချိလိုသည်။ မောင့်ရှုပ်အကျီစိုသည်အထိ ဖြစ်သည်။

မောင်က ဇင့်ကို နှစ်သိမ့်မှုပေးသည်။

“ဇင် ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဇင်တို့သားအမိကို မောင် ပစ်ထားပါဘူး”

ထိုစဉ်က မျက်ရည်တွေအကြားမှ မြင်ရသော မောင့်အပြုံးသည် ဇင့် အဖို့ အရွန်းလက်ဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဇင့်မှာ တွေး၍ရလာသော အရာများရှိသည်။

ဖေဖေသည် စင်စစ် သူတစ်ကိုယ်တည်းအတွက်သာ ဂရုထားခဲ့ သည်။ သူ အသက်ရှင်နေစဉ်အတွင်း နေထိုင်စားသောက်သွားနိုင်ဖို့သာအာရုံ စိုက်ခဲ့သည်။ မေမေနှင့် ဇင်၏ နောင်ရေးကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ သည်။

ဇင် လက်ထပ်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဖေဖေလို တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

ဒုတိယနှစ်ဝက် စာသင်ရက်များကို ဇင် စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ၌ မပျော်ပိုက်နိုင်တော့ပါ။

စင်စစ် ဇင့်အဖြစ်က ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းဟောင်ဟောင်ဟူ

သော အဖြစ်မျိုး။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသည်မို့ အများနည်းတူ မပျော် နိုင်ခဲ့။

မောင်ကတော့ အားပေးရှာပါသည်။ ကူညီထောက်ပံ့မှု ပေးပါသည်။

သို့ပေမဲ့ ဇင့်မှာက မာနကလည်း မချနိုင်သေး။

ဘာမျှမဖြစ်ခင်တွင် ဘာအကူအညီမျှမလိုချင်။

အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ကိုတော့ မောင်ရော မေမေကပါ တားသည်။

မေမေသည် အိမ်ခန်းများကို ကန့်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းလေးခန်း အနက် သုံးခန်းကို အငှားချထားသည်။ စပေါ်ငွေဖြင့် အိမ်ဆိုင်ကလေးတည် လိုက်သည်။ လောလောဆယ် စားဝတ်နေရေးအတွက် ထိုက်သင့်သလောက် ပြေလည်သည်ဆိုရမည်။ သို့သော် ဇင်၏ တက္ကသိုလ်စရိတ်များအတွက်မူ အာမ မခံနိုင်သေး။

ဇင်သည် မောင်နှင့်လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

ခိုကိုးရာမဲ့သော မြန်မာမိန်းကလေးတို့၏ ရှေးရိုးလမ်းဟောင်းအတိုင်း ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုသည်ဆိုခြင်းမှာ အချို့သောသူတို့အဖို့ အမှီ ရှာခြင်းပင်။ ထွက်ပေါက်ရှာခြင်းပင်။

သည်နှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မောင်က ဆွေပြုမျိုးပြဆိုသလို ဇင့်ကို သူတို့မြို့သို့ လိုက်စေချင်သည်။ ဇင်ကလည်း မိမိ ယောက္ခမလောင်းများ၏ အထာကို သိရှိလိုသည်နှင့် လိုက်ဖို့ ကတိပေးလိုက်သည်။

သည်မှာတွင်ပင် ဇင်သည် မိမိနှင့်မောင်တို့အဖြစ်မှာ အစတွင် ဝတ္တု ဆန်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများနှင့် ကင်းကွာလာ သည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်။ လက်တွေ့ဘဝသည် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများနှင့် အဟပ်ကွာလှပေသည်တကား။

ဘူတာရုံမှာ လာကြိုလိမ့်မည်ထင်သော်လည်း ရထားဆိုက်သောအခါ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဇင်တို့ချည်းသာ ရှိသည်။ မည်သူကမျှ အကြိုမထောက် ခဲ့။

“ဒီရာသီမှာ ဖေဖေ မေမေတို့ အလုပ်များနေတဲ့ ရာသီပဲ၊ ဒါကြောင့် လာမကြိုတာ ဖြစ်မှာပါ”

မောင်က အမျက်ပြေစကား ဆိုသည်။

ဘူတာမှသည် အိမ်အထိ မြင်းလှည်းဖြင့်လာခဲ့သည်။ မောင်တို့မြို့မှာ အလတ်တန်းစား မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုဖြင့် စည်ပင်သည်။ သို့သော် မြို့၏ပုံစံမှာကား ရိုးလွန်းနေသည်။ လမ်းတို့ ကျဉ်းမြောင်းကာ ချိုင့်ခွက်ထူပြောသည်။ တိုက်တာအိမ်ခြေတို့ပုံစံမှာ စစ်မဖြစ်မီက အတိုင်းဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ရှုပ်ထွေးသော ဈေးဆိုင်ကနားများသာ ဖြစ်ကြသည်။

လမ်းတွင် ဇင် မေးခဲ့သည်။

“မောင့်ဖေဖေ မေမေတွေက ဇင့်ကို သဘောကျပါ့မလားဟင်”

“ဒီအတွက် ပူမနေပါနဲ့ကွယ်၊ သူတို့ သဘောကျမှာပါ”

မောင်သည် မြို့သို့ရောက်ကာမှ ထူးထူးခြားခြား နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ဇင်သည် ယခုတိုင် မျှော်လင့်ချက်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါက်ဝသို့

ခြေချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယောက္ခမလောင်းတို့၏ “ဟယ်... သားနဲ့ သမီးပါလား၊ လာကြ၊ လာကြ၊ အမယ်လေး..... အမေသမီးလေးက လှလိုက်တာဟယ်” စသည့် အသံများ၊ ဖော်ရွေရင်းနှီးသော ထွေးပွေ့ယုယမှုများ။

အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းရထား ဆိုက်မိသည်။

ဇင်သည် စိတ်ပျက်မှုကို ဖုံးကွယ်မထားတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

အိမ်မှာ ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးတစ်လုံးလို ဖြစ်သည်။ ရှည်မျောမျော

အဆောက်အအုံတစ်ခု၊ အမှန်မှာလည်း ပွဲရုံတစ်ရုံပင်။ ရှေ့တွင် အညာအကြေ ကုန်များ သိုလှောင်ရာ ဂိုဒေါင်။ နောက်ဘက်မှာ လူနေအိမ်။

ဇင် ထင်မှတ်ခဲ့မိသည်က မောင်တို့အိမ်သည် အနည်းဆုံး အုတ်ပတ် ကားတက်ထားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်တော့ ဖြစ်မည်ဟူ၍ပင်။

အထင်နှင့်အမြင်ကား ကွာခြားချင်တိုင်း ကွာခြားနေတော့သည်။

ကုန်များမှာ ခြေချစရာမရှိအောင် ပွနေသည်၊ ရှုပ်နေသည်။

လူဝင်လူထွက်ကလည်း များပါဘိ၊ အလုပ်သမားဖြစ်ဟန်တူသော လူတချို့သည် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်းထားသည်၊ မန်ကျည်းသီး မှည့်ရောင်ပေါက်နေသည့် အသားများမှာ ချွေးရွဲကာ ပြောင်လက်နေသည်။ အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်များ၊ တောင်းကြီးတောင်းငယ်များကို ထမ်းပိုးနေကြ သည်။

တစ်နေရာတွင် ကတ္တားရှိသည်။ ကတ္တားဘေးမှာတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ သို့သော် သူမသည် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားသည်မှအပ မိန်းမ မဆန်လှပါ။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမရှိ။ ကိုယ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်ထားသည်။ ခါးမှာ ယောက်ျားလုံချည်ကို ထဘီမကျ ပုဆိုးမကျ ဝတ် ထားသည်။

“မောင့် မမလေ”

မောင်က မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ဇင်က ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ မောင့် မမသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။ ဇင်ကိုကြည့်လာသောအကြည့်က စူးရှ ရဲတင်းလွန်းလှသည်။

“အစ်မကော”

“အိမ်ထဲမှာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ပဋိသန္ဓာရစကားမှာ သည်မျှသာဖြစ်သည်။ မောင့်မမသည် ကတ္တားပေါ်မှ တောင်း၏အလေးချိန်ထက် ဇင်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနိုင်ဟန် မတူပါ။

မောင်က ဇင်အား မည်းမှောင်ရှည်လျားသည့် အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းသို့ ဖြစ်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းကပင် မီးဖိုအနီးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသော မိန်းမ ကြီးသည် မောင့်မိခင်ဖြစ်မည်ဟု ဇင် ထင်ခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။

မောင့်မိခင်သည် တရှိန်ရှိန်တငြိုးငြိုး တောက်နေသော မီးဖိုနှစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မီးဖိုတစ်လုံးပေါ်တွင် ထမင်းအိုးနှစ်ထားသည်။ တစ်လုံး မှာတော့ ဝက်သားဟင်း။ မောင့်မိခင်သည် ဝက်သားအိုးတွင်ရောဖို့ အာလူး များကို ထုတ်ယူနေသည်။

ထမင်းအိုးမှာ အနည်းဆုံး ဆန်လေးငါးပြည်တော့ဆုံမည်။ ဝက်သား အိုးမှာလည်း အလှူအသေးစားမှာချက်သည့် အိုးမျိုး။ အနည်းဆုံး သုံးလေး ပိဿာရှိမည်။

မောင့်မေမေသည် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးဖြစ်

သည်။ အထူးသဖြင့် ရင်ဘတ်များမှာ ကြီးမားလှသည်၊ ဝကစ်လှသည်။ လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ထားသည်။ အသားသည် နေပူပူ မီးပူပူတွင် အဆိပြန်နေသည်။

‘အစ်မ’ မောင့်အသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

‘အစ်မ’ဟူသည်မှာ ‘အမေ’ကိုပင်ခေါ်ကြောင်း နောက်တော့ ဇင် သိရသည်။

‘ဩ’ဆိုကာ မောင့်မိခင်က ဇင့်ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ပြောပြနေတဲ့ မသက်ဇင်လေ”

“ဪ... အင်းအင်း” ဆိုကာ မောင့်မိခင်သည် အာလူးများကို အတုံးကြီးကြီး လှီးထားသော ဝက်သားထဲသို့ ရောလိုက်သည်။

မောင့်မိခင်သည် ဇင်တို့ရောက်လာမည်ကို ကြိုတင်သိနေပုံရသော်လည်း သားသားနားနား မကြိုနိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပုံကား မပြပါ။

ထိုနေ့က ဇင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အခွံမနှာသော အာလူးဟင်းကို စားသုံးခဲ့ရသည်။ လည်ချောင်းမှာ တစ်ဆို့နေလျက်က ကျိတ်၍ မျိုချခဲ့ရသည်။

“အဖေကော”

“ရွာဘက်သွားတယ်၊ ဒီနှစ်က အရင်နှစ်တွေလို မချောင်ဘူးကွယ်” မှ အစချီကာ အမျိုးသမီးကြီးသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ညည်းညူနေသည်။

“အင်း... မင်းအဖေလည်း မင်းအဖေအလျောက်၊ မင်းအစ်မလည်း မင်းအစ်မ အလျောက် ပင်ပန်းကြတယ်၊ ငါ့မှာလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အလုပ်သမား ဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက်ကို မနက်စာ ညစာ ချက်ကျွေးနေရတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင် ကျော်လာပြီ၊ ဘယ်တော့များမှ ဒီဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ခေါင်းပေါ်က ကျမလဲ မသိပါဘူး”

စင်စစ် မောင့်မေမေသည် သည်ညည်းချင်းကို ယခုလောလောဆယ်မှာ မညည်းသင့်ထင်သည်။ တကယ်တမ်းတွင် ဇင်သည် သူစိမ်းသက်သက်သာ ရှိသေးသည်။ ဇင့်ရှေ့မှာမှမဟုတ်၊ မျက်နှာသိ ဧည့်သည်ရှေ့မှာပင် ရောက်ရောက်ချင်း သည်စကားမျိုး ပြောသင့်သည်မဟုတ်ပေ။

မီးဖိုခန်းတံခါးပေါက်ကို မှီရပ်နေသည့် ဇင်သည် မိန်းမသားပီပီ မောင့် မိခင်ကိုကူညီချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဝင်လုပ်ရန်အချိန်စောသေးသည်။ ရင်းနှီးမှု လိုသေးသည်ဟုထင်သည်။ စိတ်မှာတော့ အလိုလို ကျဉ်းကျပ်အားနာနေမိ သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

“ဟော... မင့်အဖေ ပြန်လာပြီ”

မောင့်မိခင်သည် ဇင်တို့မီးဖိုခန်းမှ ထွက်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာ လိမ့်မည်ထင်သည်။

မောင်က ဇင့်လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။

ဇင် အံ့ဩမိသည်မှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော မော်တော်ကားမှာ ‘မာစီဒီး ဖြစ်နေ၍ပင်တည်း။

မောင့်ဖခင်သည် မောင်နှင့်ရုပ်ချင်းဆင်သည်။ မောင် အသက်ငါး ဆယ်ကျော်လာလျှင် သည်ရုပ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မောင့်ဖခင်က မရိုင်းလှပါ။ ဇင့်ကို အရေးတယူပင် နှုတ်ဆက်သည်။

“တို့များရဲ့အိမ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွ၊ နေတတ်သလိုသာ နေ ပေတော့ ကလေးရေ”

ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်သောအခါ ဇင်သည် မောင့်မိခင်ကို ကူညီ သည်။ ထမင်းဝိုင်းမှာ အတော်နှင့် အတောမသတ်။ ကြောက်စရာကောင်း အောင် စားလုံးသောက်လုံးကြီးကြသည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားသော အလုပ်သမားတို့၏ ထမင်းဝိုင်းမှာ စတုဒိသာကျွေးသလို စည်ကားသိုက်မြိုက် လှချေသည်။

မောင်တို့မိသားစုကို အကဲဖြတ်၍ရလာသည်။

သူတို့သည် တကယ့်အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆယ်နာရီကျော် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် အလုပ်လုပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ပညာ၊ သာယာမှုနှင့်အားလပ်ခြင်းတို့ကို ဥပေက္ခာပြုထားကြသူများဖြစ်သည်။

သည်မှာနေရစဉ် သုံးရက်တွင် ဇင်သည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လျက်ရှိရ သည်။ မောင်သည် သူ့ဖခင်၏ကားကိုယူကာ ဇင့်အား မြို့ဝန်းကျင်ကိုလိုက် ပြသည်။ ဇင်တို့အတွဲ ထွက်လာလျှင် မြို့မှလူများ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြသည်။

နောက်ကျောဘက်တွင် တီးတိုးစကားဆို၍ ကျန်ရစ်ကြသည်။

ဇင် နှစ်ခြိုက်မိသည်မှာ တစ်ခုသာရှိသည်။

ညနေပိုင်း လမ်းလျှောက်ရသော အရသာဖြစ်သည်။

မြို့မှာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသည်။ ယခုလို နွေရာသီ တွင် မြစ်ရေကျကာ သောင်သည် အပြန်အပြောကျယ်စွာ ထွန်းနေသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန် အပြန်ကျယ်သော သောင်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ရ သောအခါကျမှ ဇင်သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အရသာကို ခံစားရသည်။ သည်ထက် ကြာကြာနေဖို့ ရည်မှန်းပြီးလာခဲ့ပါလျက် သုံးရက်နှင့်ပင် ဇင်တို့ ပြန်ဖြစ်ကြသည်။

အပြန်တွင်လည်း အလာတုန်းကလိုပင် ဘူတာရုံမှာ ဇင်တို့အထီး တည်းသာ။

ဇင်သည် ယောက္ခမလောင်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယောက်မ လောင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း မရင်းနှီးခဲ့၊ အဖွဲ့မကျခဲ့။ ဧည့်သည်သွား ဧည့်သည်လာ။ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်ပင်။

ဇင်သည် စိုးရိမ်ဆဲ။ မျက်ကွယ်မှာ မေးမိပြန်သည်။

“သူတို့ တကယ်ပဲ ဇင့်ကို နှစ်ခြိုက်ကြရဲ့လား မောင်”

“နှစ်ခြိုက်ကြပါတယ်”

“မောင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့”

“မောင် မသိပါဘူး”

“သိပါတယ်၊ မကြာခင် ဇင်လည်း သိလာမှာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် မောင်၊ မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး အဲဒီ ဝိုဒေါင် ကြီးနဲ့တူတဲ့ ပွဲရုံထဲမှာ အလုပ်သမား လေးငါးဆယ်ယောက်ကို ဒိုင်ခံ ထမင်း ချက်ကျွေးနေရတဲ့ ဘဝတော့ မရောက်ချင်ဘူး”

“ဘယ်သူက ဇင့်ကို အဲဒီမှာ ထားမယ်ပြောလို့လဲ၊ မောင်ကိုယ်တိုင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အဲဒီမှာ နေလာရတာ ပျင်းရိငြီးငွေ့လှပါပြီကွာ၊ စိတ်ချ ပါ၊ ဇင် အဲဒီမှာ မနေစေရပါဘူး”

နောက်ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဇင်ရှိရာသို့ မောင်

ရောက်လာသည်။ ဇင်တို့မြို့သို့ဖြစ်သည်။

“အစ်မက ဇင့်အတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်”

စက္ကူဘူးကလေးတစ်ခုကို ဇင့်ရှေ့မှာ ချပြသည်။

“ဘာလက်ဆောင်များပါလိမ့်”

ဇင်သည် စက္ကူဘူးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

ဇင်၏မျက်ဝန်းသည် ရွှန်းစိုတောက်ပလာရသည်။ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ကာ မျက်ရည်လည်လုမတတ် ရှိရသည်။

ဘူးထဲမှာ မြင်ရသည်က စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း။

စိန်သည် အရည်အသွေး ကောင်းလှသည်။ နက်ပြာရောင်ကတ္တီပါ အခင်းပေါ်မှာ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။

“အို... မောင်ရယ်၊ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ ဇင်ရ၊ မောင် မပြောဘူးလား၊ သူတို့ ဇင့်ကို နှစ်ခြိုက် ကြပါတယ်လို့”

ဇင်မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။

စိန်အကြောင်း နားလည်ဟန်တူသော မေမေက...

“သိပ်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ စိန်ပဲ၊ ကာလပေါက်ဈေး လေးငါး သောင်းအထက်မှာ ရှိမယ်”ဟု အကဲဖြတ်သည်။

မေမေ နောက်ကွယ်ကျတော့ မောင်ကိုယ်တိုင် လက်စွပ်ကို ဇင်၏ လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ပေးသည်။

“မောင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် ကံထူးသူ သတို့သမီးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ထားတာတဲ့၊ ကြည့်စမ်း... တိုင်းရက်တဲ့ ကမ္မလာ မိုးရွာသည်နှင့်အခန့် သင့်ဆိုတာလို ဇင့်လက်နဲ့ အံ့ကိုက်ပဲနော်”

အမှန်ပြောရလျှင်တော့ ဇင့်တစ်သက်တာတွင် စိန်ကို တစ်ခါမျှ မဝတ် ဖူးခဲ့ပေ။ ဝတ်ဖို့ဝေး၍ စေ့စေ့ပင် မမြင်ဖူးခဲ့။

ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ ညအိပ်တော့ ဇင်သည် မကြာခဏ နိုးနိုး လာသည်။ လက်မှလက်စွပ်ကို မီးရောင်တွင် မကြာခဏ ထောင်ထောင်ကြည့် သည်။ မီးရောင်တွင် လက်လာသည့် အနီ၊ အဝါ၊ လိမ္မော်၊ အပြာ၊ ခရမ်း စသော ရောင်ပြေးကလေးများကို ကြည့်မဝ၊ ရှုမဆုံး။

မောင့်ဖခင်၊ မိခင်၊ အစ်မတို့ကို ကျေးဇူးတင်သည်။
အို... အဲသည်နေ့က ဇင့်တစ်သက်မှာ အပျော်ဆုံးပဲထင်သည်။

* * *

ကံ့ကော်ပန်း ရနံ့သည် လှိုင်နေသည်။
 ပိတောက်တို့ မိုးရေသောက်ချိုးကာ ပွင့်ခဲ့ဖူးခဲ့ပြီ။
 စိန်ပန်းနီစွေးစွေးတို့ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်ကြသည်။
 ထိုင်သူမဲ့ ခုံတန်းလျားကလေးတွေမှာ ဒွယ်ဒွယ် အတွဲကလေးတွေ
 တွေ့ရစပြုပြီ။

လအတန်ကြာ ရှင်းလင်းနေခဲ့သော အဓိပတိလမ်းမှာ စည်ကားစပြု
 ပြီ။

အတန်ကြာ အသံတိတ်ခဲ့သည့် စာသင်ခန်းများမှာ ညံ့စိစပြုပြီ။
 အမိတက္ကသိုလ် ပြန်ဖွင့်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် ဇင်သည်လည်းကောင်း၊ မောင်သည်လည်းကောင်း
 တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ ပြန်မရောက်ခဲ့ကြတော့ပါ။ ကံ့ကော်မြေကို ကျောခိုင်း
 ခဲ့ကြသည်။

ဇင်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။
 လက်ထပ်ပွဲမှာ ဇင် ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်ထက်ပင် အကျဉ်းနည်း

ဆန်နေသည်။

ဇင် မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည်က သိပ်ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မဟုတ်သည့်
 တိုင် အလတ်တန်းစား မင်္ဂလာအခမ်းအနားကလေးတော့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍
 ပင်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဇင်တို့ ဘာအခမ်းအနားမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့။
 မိတ်ဆွေတချို့နှင့်အတူ တရားရုံးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြ

သည်။ ညနေစာကို ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် စားကြသည်။ သည်မျှသာပါပဲ။
သည်မျှနှင့်ပင် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။
အစကတော့ ဇင်သည် ဘာကြောင့် မောင် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်
မိမိအိမ်၌ သောင်တင်နေခဲ့သည်ကိုမသိ။ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ကြပါစို့ဟု
တဖွဖွ ပြောခဲ့သည်ကိုမသိ။

လက်ထပ်ကြပြီဆိုတော့မှ ရိပ်စားမိရပါတော့သည်။

စင်စစ်တွင် မောင် ပြောသလို မောင့်မိဘများက ဇင့်ကို သဘောမတူ
ခဲ့ကြပါ။ မနှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြပါ။

သူတို့က မြို့ခံ လူချမ်းသာထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မှန်း
ထားသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ရုပ်ရည်နှင့်ပညာ မရှိသော်လည်း ငွေရှိသည်။
ဇင့်ကိုပစ်ပြီး ထိုမိန်းကလေးနှင့်လက်ထပ်ဖို့ မောင့်ကို နားချသည်။

မောင်က ငြင်းသည်။

မောင်က ဇင်မှဇင်။

သည်လိုနှင့် မောင့်ကို သူတို့သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြသည်။

ဇင့်အား ပေးခဲ့သည့် စိန်လက်စွပ်မှာ စင်စစ် မောင့်မိဘများဘက်က
နောက်ဆုံးအနေနှင့် စွန့်ကြဲလိုက်သော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဇင်တို့ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာပါလာပြီး
ခုနစ်ရက်ကြာသောအခါ မောင့်မိဘများက မောင့်အား သားအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်
ကြောင်း ကြော်ငြာပါလာခဲ့သည်။

ဇင်တို့ အိမ်ထောင့်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။

ဘဝကို စတင်ကြရပြီ။

ဘဝကို စတင်ရပြီဆိုတော့မှပင် ဘဝဟူသည်မှာ အလွန်နက်ရှိုင်း
မှောင်ပိန်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်ကို ဇင် သိလာရပါတော့
သည်။ မသိနားမလည်နိုင်သော အရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော အဘိဓမ္မာ
စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကြည့်နေရသည်နှင့်တူကြောင်း သိရပါတော့သည်။

ဇင်က မိမိ ပညာ ဆက်လက်မသင်သည့်တိုင် မောင့်ကိုတော့ ပညာ
ဆုံးခန်းတိုင်စေချင်သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်လည်း ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။
သို့သော် မောင်ကတော့ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။

သည်အချိန်က ခုနစ်တန်းအောင်လျှင်ပင် အောက်တန်းစာရေးရဖို့ မခဲယဉ်းလှသောကာလမို့ မောင့်လို ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖို့ အလုပ်ရ ဖို့ လွယ်သည်။

မောင်သည် အကောက်ခွန်ရုံးတွင် ကာကွယ်ရေးအရာရှိ ဖြစ်လာ သည်။

အစသော် ဇင်သည် မြို့မှာပင် မေမေနှင့်အတူနေသည်။ ဘဝကို စတင်ပြုဆိုသော်လည်း ဇင်တို့မှာ ဘာမျှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။

စနေ တနင်္ဂနွေနှင့် ရုံးပိတ်ရက်များတွင် မောင်သည် ရန်ကုန်မှနေ၍ ဇင့်ထံ ပြန်လာသည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တွင် ဇင်တို့ တွေ့ဆုံရက်မှာ တစ်ရက် ခွဲသာရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တာဝန်ပိုလာသည်နှင့်ကြုံလျှင်တော့ တစ်လမှာ တစ်ရက်လောက်သာ တွေ့ခွင့်ရသည်။

ခွဲခွာ၍မနေချင်။

ပြီး... မောင့်မှာ စားရေးနေရေး မချောင်လှ။

သည်တော့ အတူနေဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

သည်မှာ စိန်လက်စွပ်၏ အခန်းကဏ္ဍသည် ပါလာရတော့သည်။

မောင်က စိန်လက်စွပ်ကိုရောင်းဖို့ပြောသောအခါ ဇင် မငြင်းနိုင်ခဲ့။

အရင်းအနှီးဟူ၍ သည်တစ်ခုသာ ပိုင်ဆိုင်သည်မဟုတ်လား။

လေးငါးခြောက်သောင်း တန်မည်ဖြစ်သော်လည်း ရွှေဈေး၊ အိမ်ဈေး၊

ကားဈေးတွေ မတရား ထိုးကျနေသောကာလမို့ သုံးသောင်းငါးထောင်ရ အောင်ပင် မနည်းပြောယူရသည်။

ဇင်သည် ဘဝကို တကယ်ပဲ စတင်ရပေပြီ။

ဘဝကို စတင်ပြုဆိုသည်မှာ စင်စစ် ရေစစ်ပဝါကနေ ငရုတ်ဆုံ၊ ကျောက်ပျဉ်အထိ ဝယ်ရခြင်းမျိုးလေလားဟု တစ်ခါတစ်ခါ ဇင် စဉ်းစား သည်။

အမှန်ပင် ဇင်တို့တွင် လိုအပ်သော အရာတွေက များလှသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ တခြားအရာတွေကိုထားကာ ဇင်တို့ ဈေးဝယ် ထွက်ရသည်။ မောတော့မောသည်၊ သို့ပေမဲ့ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟုလည်း ထင်ပါသည်။

ဈေးတစ်လျှောက် ဇင်က လိုချင်တာတွေ လျှောက်ဝယ်သည်။ မောင်က နောက်မှ အထုပ်တွေ တနင့်တပိုးသယ်ကာ လိုက်ရသည်။ ဈေးသည်တွေက ဇင်တို့ကိုကြည့်ကာ ရယ်ကြသည်။ အခုမှ အိမ်ထောင်ကျကြတာထင်ပါရဲ့ အတပ်ဟောကြသည်။

ဇင်တို့ ငှားရမ်းထားသည်မှာ အနံ့ ဆယ့်နှစ်ပေ၊ အလျား ပေလေး ဆယ်လောက် ကျယ်ဝန်းမည့် အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ယင်းအခန်းမျိုး နှစ်ခန်းပါရှိသည့် သစ်သားအိမ်ဖြစ်သည်။ ခန်းဆီးမှာ သင်္ဘောဆေးနဲ့ပင် မပြယ်သေး။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဟုပင် ခေါ်ရချေမည်။ အသားမကျလှသေးသော ကွက်သစ်တစ်ခု။ လမ်းတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသည်။ ခလုတ်တံသင်းနှင့် ရွှံ့ဗွက်ရေအိုင်များရှိသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကလေးတို့ ပြေးလွှားဆော့ကစားကာ တစ်ခါတစ်ရံ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတတ်ကြသည်။

အိမ်သို့ စတင်ရောက်ရှိသောနေ့တွင် ဇင်တို့ ဘာမျှ နေရာတကျ မထားရသေးချေ။ ပစ္စည်းများကို စုပုံထားရသည်။ ဖွာဆန်ကြီနေသည်။

ညစာကို ကမန်းကတန်း ချက်ပြုတ်သည်။ ထမင်းစားကြတော့ စားပွဲခုံမရှိသေး။ ငါးပိရည်ပန်းကန် မဝယ်ရသေး။ ဇွန်းပင် စုံစေ့အောင် မရှိသေးချေ။

ခုတင်ကို မဆင်ရသေး။ မွေ့ရာလိပ် မဖြေရသေး။

ဇင်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ပင် ဖျာခင်းကာ အိပ်ဖို့ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

ဘာပဲပြောပြော အဲသည်နေ့ညကို ဇင် မမေ့။

ဇင်တို့ ညဉ့်နက်သည်အထိ ရှေ့ရေးအတွက် တိုင်ပင်ကြသည်။ စီမံကိန်းတွေ ချကြသည်။

မောင်က ဇင့်ကို မေးသည်။

“ဇင် ကလေး ဘယ်နှယောက်အထိ ယူမယ် စိတ်ကူးသလဲဟင်”

“လေးယောက်”

“မများဘူးလား”

“မများပါဘူး၊ ဇင်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ခဲ့တယ် မောင်၊

ဇင့်ရဲ့ကလေးဘဝဟာ ဘယ်လောက် ခြောက်သွေ့တယ်ထင်သလဲ၊ သူတစ်ပါး ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ကစားတာကြည့်ပြီး ဇင့်မှာ အစ်မတွေ၊ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ၊ ညီမတွေ ရှိနေစေချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

“မပြောတော့ပါဘူး”

“ဟင်...”

“ဪ... ဇင် လိုချင်သလောက်ယူပါ၊ မောင် မပြောတော့ပါဘူးလို့ ရယ်ကာမောကာ မောင့်ရင်ခွင်ကို လက်သီးနုနုဖြင့် ထုရသည်။ ဇင်တို့ ချစ်ကြသည်၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ဟင်...”

“ဇင့်ကို ချစ်သလား”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်”

“မချစ်ဘူးလား”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့ ဇင်ရယ်”

“ဇင် ကလေးအမေဖြစ်ရင်ကော ချစ်မှာလား”

“အင်းပေါ့”

“ပေါ့ကြီးကို ဖြုတ်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အလေးအနက် ပြောစမ်းပါ”

“အလေးအနက် ပြောတာပါ၊ ချစ်မယ်”

“အသားအရေတွေ လျော့ပါးပြီး နို့ပျဉ်းကျကြီးနဲ့၊ ဗိုက်ခေါက်ထူကြီးနဲ့ ဆိုရင်ကော”

“ချစ်မှာပါပဲ”

“မောင်ရယ်”

“ဇင်”

“ဇင် စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင် မချစ်တော့မှာကို”

“ဆံဖြူသွားကြော့ ပါးရေနားရေ တွန့်တဲ့အထိ ချစ်မှာပါ ဇင်ရယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်”

“ဇင့်ကိုပစ်ပြီး အချစ်သစ် မရှာဘူးနော်”

“ယုံပါကွယ်”

ဇင်တို့ ချစ်ကြပြန်သည်။

ထိုနေ့ညက ဖျာအခင်းပေါ်ဝယ် တစ်ယောက်လက်မောင်း တစ်ယောက် ခေါင်းအုံးကာ အိပ်မောကျရသည့်အဖြစ်ကို ဇင့်တစ်သက် မမေ့နိုင်ခဲ့။

အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ၏ ပထမနေ့ရက်များမှာ တကယ်တမ်း လွတ်လပ်သည်။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား အချိန်ရှိသရွေ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်တွယ်မှီကာနှင့်။ စကားလက်ဆုံ ပြော၍မကုန်အောင်လည်း ဖြစ်သည်။ ပြောကြသည့် စကားများမှာ နောက်ပိုင်းက ချစ်ခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ရှေ့တွင် ကြုံကြရမည့် ရှေ့ရေးအကြောင်းတွေလည်းပါသည်။ စီမံကိန်းတွေ ချကြသည်။ သားသမီးရလျှင် ဘယ်သလို ပြုစုမည်၊ ဘယ်ပုံစံသွင်းမည်၊ ဘယ်ကျောင်းထားမည်။ ဆရာဝန်တွေ၊ စစ်ဗိုလ်တွေ၊ ကျောင်းဆရာတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ လုပ်ခိုင်းမည် စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ဦး ရက်လများသည် အိပ်မက်ဆန်သော စိတ်ကူးယဉ်မှုများနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည် အမှန်ပင်။

ဇင်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်တွင်းစားသောက်ဖွယ် အဆန်းတကြယ်များ လုပ်စားကြသည်။ ဇင်က ပူတင်းအဖုတ်တော်သည်။ မလေးရှားခေါက်ဆွဲ အကြော်ကောင်းသည်။ ကျောင်းမှာကတည်းက သည်ပညာတွေ တတ်ခဲ့ကာ အခန်းနီးနားချင်းများ၏ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ရုံခါတွင်တော့ အိမ်မှာ မီးခိုးတိတ်ထားကာ လေဟာပြင်လို၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုလို နေရာမျိုးမှာ စားသောက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် လခထုတ်ရက်မှာ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်။ အိမ်မှာထိုင်နေရင်း ပျင်းပါတယ်ဆိုကာ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရုပ်ရှင်ပွဲများကို သွားကြည့်ကြသည်။

တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တိုင်းမှာတော့ မေမေထံ သွားကြမြဲ။ နောက်တော့လည်း စရိတ်စကကိုဌ်ကာ လခထုတ်ရက်နှင့် စနေနေ့တိုက်ဆိုင်သည့် နေ့များမှာမှ သွားကြသည်။ မေမေကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မောင့်မိဘတွေနှင့်မူ သူစိမ်းပြင်ပြင်ပင်။

ဆံစတွေခြောက်သည်၊ ရင်သည် မိုးရမ်းလာသည်၊ ရက်ကျော်လာသည်၊ အချဉ်မှတစ်ပါး အခြားအစားအစာကို စားချင်စိတ်မရှိ၊ ပျို့ချင်အန်ချင်သည်။

သည်သို့ဖြင့် ဇင်သည် ပဋိသန္ဓေ ရှိလာပြီဆိုသည့်အဖြစ်ကို သိလာရသည်။

သိကျွမ်းနားလည်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ဇင်သည် သုံးလကျော် လေးလအတွင်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးသည်။ ရှောင်ရန်ဆောင်ရန် ကိစ္စတွေကို သင်ကြားသည်။

အမှန်ပင် ဇင်သည် ပျော်ရွှင်နေသည်။

မေမေကိုပြောပြတော့ မေမေကလည်း ဝမ်းသာသည်။

မေမေအဖို့ မြေးဦးရတော့မှာပါကလား။

ဘာရယ်လို့ တိတိပပ သိရချိန်မှာ မောင်သည် တာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်နေရသည်။ အဝေးသို့ရောက်နေသည်။

ဇင်သည် မောင့်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ကြိုးစားသည်။

စင်စစ် တယ်လီဖုန်းကို ရုံးကိစ္စမှတစ်ပါး အသုံးမပြုရဟု ကန့်သတ်ထားသည်။ သည်အကြားမှ ဇင် ကြိုးစားပမ်းစား ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမသားတို့သည် သည်အချိန်မှာ လင်သားဖြစ်သူကို အားအကိုးဆုံး၊ အတောင့်တဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်ဟူသောစကား မှန်လေမည်ထင်သည်။

မောင့်အသံကိုကြားရသောအခါ ဇင်မှာ အင်အားပြည့်သွားသလို ခံစားရသည်။

“ဇင် နေကောင်းလားဟင်”

“နေကောင်းပါတယ်”

“မောင် မရှိတော့ ဇင် သိပ်အထီးကျန်ဆန်နေသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... အခုတော့ ဇင် အထီးကျန် မဆန်တော့ဘူး မောင်”

ဇင့်မှာ အဖော်ရှိနေပြီလေ”

“အဖော်”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဇင့်မှာ အဖော်ရနေပြီ၊ ဇင်လေ...ဇင်...”

“အို... ဇင်ရယ် တကယ်လား၊ တကယ်ပဲလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့၊ မောင် ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဇင်၊ အို... ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိအောင်ပဲကွယ်”

သို့ဖြင့် တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ပြန်လာသော မောင့်ကို ဇင် မျက်နှာပန်းလှစွာ ကြိုဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

ဇင်နှင့်မောင်တို့သည် ယုယစွာ ပိုက်ထွေးထားရင်း...

“မောင် သားသားကလေး ယူချင်လား၊ မီးမီးလေး ယူချင်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဇင်၊ သားသားလေးဆိုရင် မောင့်အတွက် အကူအညီရမယ်၊ မီးမီးလေးဆိုရင် ဇင့်အတွက် အားကိုးရမယ်၊ ဘာလို့မေးတာလဲဟင်”

“ဪ... တချို့က သားဦးဆိုရင် ယောက်ျားကလေးသာ ဖြစ်စေချင်ကြလို့ပါ”

“မောင့်မှာ အဲဒီအစွဲ မရှိပါဘူး၊ ကျားဖြစ်ဖြစ် မ၊ဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသော ရက်များတွင် မောင်သည် ဇင့်ကို အညင်သာဆုံး ဆက်ဆံသည်။ ယုယမှုပေးသည်။

လ၊ရင့်လာပြီး ကလေးဆံပင်ပေါက်၍ ဝမ်းရေယားယံသည်မျိုး၊ ကလေး တွန်းကန်လှုပ်ရှားသောအခါမျိုးတွင် နှစ်ယောက်သား အရေပြားပေါ်မှ စမ်းသပ်ကာ ရယ်မောကြရသေးသည်။

ဇင်သည် သားဖွားနှင့်မီးယပ်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန် ချိန်းဆိုသောနေ့များတွင် မပျက်မကွက် သွားရောက်သည်၊ ပေးသောဆေးနှင့် ဓာတ်စာ အာဟာရများကို စားသုံးသည်၊ အပတ်စဉ် ပေါင်ချိန်သည်။

ကလေး၏အခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ မေးသောအခါ ဆရာဝန်က...

“အမယ်လေး..... အမေရယ် ဘာမှ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ အမေ့မှာက

အင်အားလည်းရှိတယ်၊ ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းတယ်၊ ကလေးရဲ့ အခြေအနေကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ဆယ်ယောက်မွေး၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သည်သို့ဖြင့် ဇင်၏ မိခင်လောင်းဘဝမှာလည်း အပူပင်အကြောင့်ကြမရှိခဲ့။

သို့ပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ပြောစရာရှိသည်။

မောင် စတင် အရက်သောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်ကတော့ အရက်သောက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဇင်တို့မှာ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ရှိလှသည်မဟုတ်ပေ။

များစွာသော ယောက်ျားတို့ အရက်သောက်ကြသည်၊ ဖေဖေလည်း သောက်သည်။

သို့သော် ဖေဖေ အသည်းမာ၍ သေဆုံးရသည်။ စီးပွားရေးအရ အရက်သည် ကောင်းကျိုးမပေးနိုင်ဆိုသည်တို့ကို တွေ့လာရသောအခါ အရက်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း ဖြစ်လာသည်။

မောင့်ကို မသောက်စေချင်။

သို့ပေမဲ့ မောင်က ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးသည်။

“ယောက်ျားတွေရဲ့ ဆိုရှယ်လောကမှာ အရက်မပါလို့မပြီးဘူး ဇင်၊ အရက်ကြောင့် အသိအကျွမ်း များလာတယ်၊ နယ်ကျယ်လာတယ်၊ အမြင်ကျယ်လာတယ်၊ အရက်မသောက်ရင် ဝိုင်းမဝင်ဘူးကွာ၊ ကြောင်တက်တက်နဲ့ လူညံ့စာရင်းဝင် ဖြစ်ရတတ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဇင့်ဖေဖေဟာတော့ အရက်ကြောင့် အရွယ်မတိုင်မီ သေခဲ့ရတယ် မောင်”

“မောင်က သိပ် အလွန်အကျွံသောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဇင်၊ နာမည်ပျက်ရုံတင်ပါ”

မှန်တော့မှန်သည်။ မောင်သည် တစ်ခါဖူးမျှ အလွန်အကျွံ မူးလာသည်ဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ခဲ့။ အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ မျှော်ရသည်မျိုး၊ လခ ထုတ်ရက်မှာ လစာ အပြည့်အဝ ပါမလာသည်မျိုးသာ ရှိခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရှင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ မကောင်းမှု တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေရမှ ကျေနပ်တာကွ၊ အရက်သောက်ရင်သောက်၊ ဖဲရိုက်ရင်ရိုက်၊ မိန်းမလိုက်ရင်လိုက်၊ အဲဒီအထဲက တစ်ခုခုကလေးမှ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ယောက်ျားကောင်း မပီသဘူးလို့ ထင်နေကြသလား မသိပါဘူးကွာ၊ တချို့ကျတော့လည်း ယောက်ျားကောင်း ပီသအောင် မကောင်းမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ကြတော့တာပဲ”

အထိုင်အထ လေးလာသည်။ ဝမ်းရေတွေ တင်းကာ အကြောများ ပြတ်ကုန်ပြီထင်သည်။ တနင့်တပိုး လွယ်ထားရသည်။ သို့ပေမဲ့ သားကလေးလား၊ သမီးကလေးလားဟူသော အတွေးစိတ်ကူးဖြင့် ဇင်တို့ ပျော်နေကြသည်။

သည်ရက်များတွင် မေမေသည် အိမ်မှာ လာစောင့်ပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ရှစ်လလွန်လာသည်။ ကိုးလအတွင်း ရက်စွန်းလာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ဇင်သည် မွေးဖွားချင်သည့် အရိပ်အယောင်ပြလာသည်။ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံသို့ ပြေးရသည်။

ဝမ်းနာရသည့်အဖြစ်ကတော့ လင်စိတ်သားစိတ်ကုန်ပါရဲ့ဆိုသည်မျိုး။ ဇင်သည် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညတိုင်တိုင် နာရသည်။ သည်အချိန်မှာ အမေ့ကို သတိအရဆုံး၊ အမေ့ကို အမှတ်အရဆုံး။ နံနက် ရှစ်နာရီမှာ သမီးကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ သမီးကို မွေးဖွားချိန်၌ ဇင်သည် ကောင်းစွာ သတိရနေသည်။ ကလေးငိုသံကို ကြားနေရသည်။

ဇင်က ကလေးချီရန် လက်ကမ်းသည်။

ကလေး စစ်ဆေးနေသော ဆရာဝန်မက...

“ဒီအချိန်မှာ ကလေးကိုချီလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့၊ သူ့ကိုပေါင်ချိန်ဖို့၊ မှတ်ပုံတင်ဖို့ ခေါ်သွားရဦးမယ်”

ကလေးကို တခြားသို့ ယူသွားသည်။ ဇင်သည် ခံပြင်းသလို ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ဇင်သည် မကြာမီမှာပင် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်ခဲ့သည်။ သူမက မိန်းမသားတစ်ယောက်မဟုတ်လား။ မိန်းမသားပီသစွာ လောက၏ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီဟူသောအတွေးကို တွေးမိလာကာ ပီတိ

ဖြစ်လာမိသည်။

“သိပ်တော်တဲ့ မအေပဲကွယ်၊ တို့များကို ဘာခုကွမှ မပေးဘူး”

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမများက ဇင် ရှောရှောရှူရှူ မီးဖွားခဲ့ခြင်း အတွက် ချီးကျူးကြသည်။ ဇင်သည် တကယ်ပဲ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး မွေးဖွားလွယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အစကတော့ သည်ချီးကျူးစကားအတွက် ဝမ်းသာလှသည့်ဖြစ်ခြင်းပေါ့။

မောင်က သမီးကလေးဟော့ဆိုကတည်းက နာမည်ရှာထားနှင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ နေ့နံတွေ တွက်ချက်ပြီးဖြစ်သည်။

“ခင်ဥမ္မာမင်း” တဲ့။

မောင် ပေးသည့် သမီး၏ နာမည်။

* * *

စိတ်ပညာစာအုပ်တွင် ဇင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ပထမဦးဆုံး ကလေးရသောအခါ ဖခင်လုပ်သူသည် ကလေးအပေါ် ဝန်တိုစိတ် မွေးတတ်သည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူ ကလေးသည် သူနှင့်ဇနီးအကြား၌ အတားအဆီးဖြစ်နေ တတ်သည်။ မိခင်သည် လင်သည်ထက် ကလေးကို ပိုမိုဂရုစိုက်ကာ အိမ် ထောင်ရေးသူများ ဆိတ်သုဉ်းရတတ်သောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

မောင်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ဇင်သည် ထိုသို့မခံစားခဲ့ရပေ။

မောင်သည် ဇင်ကိုလည်းချစ်သည်၊ သမီးကိုလည်း ချစ်သည်။ ဇင်နှင့် သမီး မည်သည်ကိုပိုသည်ဟု ခွဲခြားမရနိုင်စွမ်းသော အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ဇင်ကိုယ်တိုင်လည်း သည်သို့သာ ဖြစ်သည်။ မောင်နှင့်သမီး မည်သူ ကို ပို၍ ချစ်သည်ဟု မပြောနိုင်ခဲ့။

သို့သော် မောင့်ထက် သမီးနှင့်ပတ်သက်သော တာဝန်များက ပိုမို ကြီးလေးလာသည်တော့ အမှန်ပင်။

မေမေရှိနေစဉ်ကဆိုလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ မေမေ ပြန်သွားပြီဆိုသော အခါတွင်ကား ဇင်မှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေးဖွပ်ရေးနှင့် ကလေးကိစ္စပါ ရောထွေးကာ ဂျင်ခြေလည်ရတော့သည်။ မနိုင်မနင်း ဖြစ်ရတော့သည်။ ထို အခါ မောင်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများအပေါ် မလွဲမကင်းသာ ဥပေက္ခာပြု ရတော့သည်။

ခက်သည်မှာတော့ ဇင်တွင် ကလေးနှင့်ပတ်သက်သော ပြုစုယုယမှု အတွေ့အကြုံမရှိ၊ စမ်းတဝါးဝါးပင်။ သည်တော့ ကလေး ကိုယ်ပူခေါင်းပူ

ဖြစ်လျှင်လည်း ဆေးတိုက်၊ လေနာဝမ်းသွားလျှင်လည်း ဆရာဝန်နှင့်၊ ဆေးဖိုးဝါးခကိုက မနည်းတော့ချေ။

အမေ့ထံ ပို့နေကျ ထောက်ပံ့ကြေးကို ဖြတ်တောက်လိုက်ရသည်။

တော်သေးသည်မှာတော့ ဇင်သည် ကလေးကို နို့ဘူးတိုက်ရန် ငြင်းဆန်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ကတော့ အပြောသား။

“ကလေးကို နို့ဘူးတိုက်ပါလား ဇင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“ဇင် သက်သာအောင်ပေါ့၊ နောက်ပြီး ဇင် အလှမပျက်အောင်လေ”

“နေပါစေတော့ မောင်ရယ်၊ ဇင့်မှာ တခြား ဘာအလုပ်ရှိတာမှတ်လို့၊ နောက်ပြီး မိခင်ရဲ့နို့ရည်ဟာ အလတ်ဆတ်ဆုံး၊ အသန့်ရှင်းဆုံးနဲ့ အာဟာရအပြည့်အဝဆုံးတဲ့၊ ဇင် ကြားဖူးတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့၊ နို့ဘူးသာတိုက်လျှင်တော့ နို့မှုန့်၊ နို့ဆီဖိုးနှင့် မောင်ခေါင်းပြောင်ရချည်ရဲ့။ ပြီး...နို့ဘူးတိုက်ရသည့် ကရိကထကလည်း နည်းလှသည်မဟုတ်။

ဇင့်တွင် ကောင်းစွာ ယုံကြည်နေသော အချက်တစ်ရပ်ကလည်းရှိသည်။ ၎င်းမှာ သမီးကို အခြားအစာအာဟာရ အကူအညီမလိုဘဲ မိမိနို့ရည်ဖြင့်ပင် ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူနိုင်မည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သို့ပေမဲ့... စင်စစ် ဤသည်မှာ ဇင်၏အတွေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

သမီးလေး အခါလည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ‘နောက်တစ်ယောက်’သည် လာ၍ တံခါးခေါက်ပြန်လေသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိသည်။ သာဓု၏ ‘ဧည့်သည်’ရုပ်ရှင်ကားမှ ဖြစ်သည်။ လူကြမ်းမင်းသားကြီး မျိုးငြိမ်းက သီဆိုထားသည်။

“ပထမလာတော့ ရွှေဧည့်သည်၊ ဒုတိယလာတော့ ငွေဧည့်သည်၊ နောင်သောအခါဝယ် မကြာမကြာရောက်တော့... သောက် ဧည့်သည်”

ဆိုသည့် သီချင်း။

သည်လိုပဲဖြစ်မည်။

ပထမ ကလေးရှိစဉ်တုန်းကတော့ ဇင်ရော မောင်ပါ ဝမ်းသာလိုက်

ကြည့်ပြန်ခြင်း။ ရွှေဧည့်သည်ပေါ့။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာပြန်ပြီ
ဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက အင်တင်တင် ဖြစ်ချင်လာသည်။

မောင့်ကို ဖွင့်ပြောတော့ ‘ဇင်ကလည်းကွာ’ ဟု မောင်က ညည်းသလို
ဆိုသည်။

ဇင်က “ဘာဖြစ်သလဲ မောင်”

“ဪ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ဇင် သိပါသည်။ ရိပ်မိပါသည်။

မောင် သိပ်မကြည်ဖြူသည့် အဖြစ်။

သို့ပေမဲ့ ဇင်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် သည်လောက်နီးလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ ပြီး
နှစ်ယောက်လုံး မဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့။

ယခုအခါ ပြန်တွေးလျှင်တော့ ဇင် အ,တာ၊ တုံးတာ အမှန်ပင်။

ဇင့်တွင် သားသမီးကင်းဝေးရေးနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတမရှိ၊
အသိဉာဏ်မရှိ၊ ဆေးဆိုသည်ကိုလည်း မသုံးတတ်ခဲ့ပါ။ ‘ရာသီခွင်ဇယား’
တွေ ဘာတွေကိုလည်း မသိနားမလည်ခဲ့ပါ။

နောက်တစ်ခုက ဇင်သည် အလွန်အရှက်အကြောက်ကြီးကာ ဤ
သည်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းတွေဖတ်ဖို့နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖို့
ရှောင်ရှားနေခဲ့သည်။

ဇင် ကလေးများများလိုချင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ခုလို အလွန်
နီးနီးကပ်ကပ်ကြီးမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ နေသာ နားသာခွင့်ကလေးကိုတော့
ပေးစေချင်ပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော ယခုတော့ ‘ငွေဧည့်သည်’ကို လက်ခံလိုက်ရပြီ။

“မင်းဟာ ကျန်းမာတယ်ဆိုပေမဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်
အစာကျွေးဖို့တော့ မသင့်ဘူး မသက်ဇင်၊ မင်းရဲ့အင်အားတွေကို မျှယူရတဲ့
ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ကြီးထွားမှု လျော့လာလိမ့်မယ်” ဆိုသော
ဆရာဝန်၏ စကားအရ သမီး ဥမ္မာကို နို့ဖြတ်လိုက်ရသည်။

သည်အတွင်းမှာပင် ဇင်တို့ ရပ်ကွက်အိမ်ငှားမှသည် မြို့လယ် တိုက်
ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသောအဖြစ်နှင့် ကြုံလာသည်။ မောင့် ဖေဖေကြောင့်ပင်

ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။
မာစီဒီးကား။

ကားထဲမှ မောင်နှင့် မောင့်ဖေဖေ ဆင်းလာသည်။

ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။

ဇင်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိပေသည်။

“ဖေဖေက ရန်ကုန်ဆင်းလာရင်း မောင့်ရုံးကိုရောက်လာခဲ့တယ် ဇင်၊
ဇင်ကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်၊ သမီး ဥမ္မာကိုလည်း မြင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်
မောင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့တာပဲ”

မောင့်ဖေဖေ မဆိုးကြောင်းကို ဇင် ယခင်ကတည်းက ရိပ်မိခဲ့သည်။
နားလည်မှုရှိသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်။

ယခုလည်း မောင့်ဖေဖေက ဇင်ကို နှစ်သိမ့်မှုပေးပါသည်။

“ဖေဖေသဘောအရဆိုရင်တော့ ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ရမလဲ၊ အားလုံး ပြေပြေ
လည်လည်ဖြစ်စေရမှာပေါ့၊ ခုတော့ သားရဲ့မေမေနဲ့ အစ်မက သိပ်ကိုတင်းမာ
နေတယ်လေ၊ သူတို့က ပညာဗဟုသုတနည်းရှာတယ်၊ တစ်ယူသန်တယ်၊
သားတို့ သမီးတို့ကို အခုလိုတွေ့မြင်ရတော့ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

မောင့်ဖေဖေသည် သမီး ဥမ္မာကို ပွေ့ယူနမ်းရှုပ်သည်။

ကလေးက ကြောက်လန့်တကြား ငိုချလိုက်မည်ထင်သော်လည်း ပြုံး
ရယ်၍ နေလေသည်။

“ဒီရပ်ကွက်မှာနေတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း မညီ
ဘူး၊ မီးထင်းကိစ္စလည်း စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့တစ်နေရာ ပြောင်းဖို့
သင့်တယ်”

မောင်နှင့် သူ့ဖေဖေတို့ အစီအစဉ်ပြုကြသည်။ မောင့်လက်ထဲသို့
ငွေအတော်များများ ထည့်ပေးခဲ့ဟန်တူသည်။

များမကြာမီ ဇင်တို့ မြို့လယ်ရပ်ကွက်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းသို့ ပြောင်း
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းနေရာသို့ပြောင်းခဲ့ရသဖြင့် ဇင် မပျော်ပိုက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။
ရပ်ကွက်က မြန်မာရပ်ကွက်မဟုတ်၊ အများအားဖြင့် လူမျိုးခြား

တရုတ်၊ ကုလားတွေကို မြင်နေရသည်။

ဇင်တို့အခန်းသည် သုံးထပ်မှာရှိသည်။ ဆယ့်နှစ်ပေခွဲ ပေငါးဆယ် ကျယ်ဝန်းသည်။

လုပ်ငန်းများရှိရာအရပ်မို့ ဘယ်အခါမှ ဆိတ်ငြိမ်မနေ။ တစ်နေ့ကုန် စည်စည်ကားကားနှင့် ဆူညံနေတော့သည်။ ညရောက်တော့လည်း ပုံနှိပ် စက်သံများ ညံ့နေသည်။ သန်းခေါင်တိုင်အောင် လူငယ်တို့၏ဂစ်တာသံ၊ အသံသေး အသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်သံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ဖြစ်ပြီး တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲသံများ ကြားနေရတတ်သည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ သုံးထပ်အမြင့်သို့ ကျဉ်းမြောင်းမည်းမှောင်ကာ မတ်စောက်သောလှေကားမှ တက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လှေကားအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်နေ့တာ ရှူရှိုက်ထားသော အောက်ဆီဂျင်များ ကုန်ခန်းသွားသလို မောပန်းနေတော့သည်။

ပြီး ဗမာရပ်ကွက်တွေမှာလို တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်၊ တစ်ခန်းနှင့်တစ် ခန်း ကူးလူးဆက်ဆံ၍မရ။ အနေစိမ်းကြသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေစေဦးတော့ သည်ဘက်ခန်းက သိလိုက်မည်မဟုတ်ချေ။

ဇင်သည် ဈေးသွားမည်ဆိုလျှင်လည်း ကလေးတစ်ဖက်၊ ဈေးခြင်း တစ်ဖက်နှင့်။ ပြည်သူ့ဆိုင်က ဘာပေးသည်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်တိုင် ကလေးချိပိုးကာ ပြေးပြီး တန်းစီရပြန်သည်။

မောင့်ကို အားကိုး၍လည်းမရနိုင်။

မောင်တို့ယောက်ျားဆိုသည်က အလုပ်အများသားလေ။

ရုံးချိန်ကျပြန်တော့ ရုံးမှာမို့။ ရုံးချိန်ပြီးပြန်တော့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဘောလုံး ပွဲတွေမှာ အချိန်ဖြုန်းရပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အဖော်အပေါင်း ကောင်းသည်နှင့် အရက်ဝိုင်း ရှည်ကြာသွားပြီး ညဉ့်နက်မှ မူးရူးကာ အိမ် ပြန်ရောက်လာသည်။

ဇင်တို့ သမီးရည်းစားဘဝကတော့ခဲသည့် ရှေ့ရေးနောင်ရေးတွေမှာ သည်အကြောင်း မပါဝင်ခဲ့ပါ။ ဆွေးနွေးကြစဉ်ကလည်း ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဘော လုံးပွဲတွေအကြောင်း မပါဝင်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အရက်သောက် အချိန် ဖြုန်းမည့်အကြောင်းတွေ မပါဝင်။

အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာမြင်ရတတ်သည့် အိမ်ထောင်စု မျိုးကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ ဆေးရောင်စုံ ဓာတ်ပုံတွေထဲက လှပသည့် ဧည့်ခန်းမျိုးတွေ၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် မီးဖိုခန်းတွေကို စိတ်ကူးယဉ် တည်ဆောက်ကာ မိမိကိုယ်မိမိ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ လောက်ကိုသာ ဇင် တွေးခဲ့သည်။

အိမ်ဖော်ထားဖို့ပင် စိတ်မကူးရဲသေး။ လခက အကြောင်းမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်၏စရိုက်ကို ကြည့်ရသေးသည်။

မေမေ လာနေနိုင်လျှင်တော့ အကောင်းသားပေါ့။ သို့သော် မေမေ သည် ရန်ကုန် စရိုက်ကိုမကြိုက်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတုန်းကလည်း အိမ်သာ ပြဿနာ၊ မိလ္လာသိမ်းသည့်စနစ်များကို မေမေမှာ လက်မခံနိုင်အောင်ရှိသည်။

မြို့မှာဆိုလျှင်တော့ ရေလောင်းအိမ်သာ မတတ်နိုင်ဘူးထား၊ တွင်း နက်နက်ကြီးတွေတူးကာ သန့်ရှင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်သည်။ ရန်ကုန် ဆင်းရဲ သားရပ်ကွက်များ၏ ဇလားအိမ်သာစနစ်ကို မေမေ မနှစ်ခြိုက်နိုင်။ မိလ္လာ သိမ်းသည့်ကားလာလျှင် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေလေ့ရှိသည်။

ယခု မြို့လယ်တိုက်ခန်းကျတော့လည်း ပန်းနာရောဂါရှိသော မေမေ နှင့်မကိုက်။ လှေကားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆင်းရတက်ရမည့်အရေးကို သေ မလောက် တွေးကြောက်သည်။ ပြတင်းမဲ့ အုတ်နံရံနှစ်ဖက်အကြားမှာ နေရ သည့်အတွက်လည်း လေကို ဝဝလင်လင် မရှူနိုင်။

သို့တိုင်အောင် မွေးဖွားရက်နီးလာပြီဆိုသောအခါ မေမေ ကြိုးစားပြီး လာနေပေးသည်။

“ငွေဧည့်သည်”မှာ ယောက်ျားကလေးဖြစ်၍ ဝမ်းသာရပါသေးသည်။

သားကို မွေးဖွားပြီးချိန်မှာ ဇင်သည် ပထမ ကလေးတုန်းကနှင့်မတူ ချေ။ မောပန်းနွမ်းလျကာ သတိမေ့တစ်ချက် လျော့တစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သွေးလွန်ကာ သွေးအစားသွင်းသည်။

မွေးဖွားပေးသော ဆရာဝန်ကလည်း ဇင့်ကို သိပ်ကျန်းမာတဲ့အမေ ဟု မချီးမွမ်းတော့ချေ။ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့ သတိပေးသည်။

သည်မှာ မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ နာစရာတစ်ခု ရလာသည်။

ဇင် ဝမ်းနာချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ တစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ထိုနေ့

က ဇင်ကိုယ်တိုင် မသင်္ကာ၍ မောင့်ကို ရုံးမှ ခွင့်ယူခိုင်းထားသည်။ မောင်က အရေးတကြီး ကိစ္စရှိ၍ဆိုကာ ခွင့်မယူခဲ့။ ပြီး အချိန်တန်သည့်တိုင် အိမ်ပြန် မလာ။

ဖြစ်ရပ်များ တစ်ဖက်ခန်းမှ လင်မယားကလည်း အဖော်မရ။ တံခါး ခေါက်၍ အကူအညီတောင်းသည့်တိုင် ဖွင့်မပေးခဲ့။

မေမေကိုယ်တိုင် တက္ကစီကား ဆင်းရှာရသည်။ ဇင့်ကို တွဲချပေးရ သည်။

မေမေ့ခမျာ ဖတ်သီလိုက်နေသည်။ မောနေသည်။ လှေကား တက်ရ ဆင်းရနှင့် မေမေ့ရင်သည် ဖားဖိုလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ ဇင်မှာ မိမိကိုယ်ထက် မေမေ ရုတ်တရက်များ သေဆုံးသွားတော့မလား ထင်မိသည်။

သမီး ဥမ္မာကိုနိုးကာ သားအမိသုံးယောက် ဆေးရုံသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညက ဇင်သည် ဆေးရုံ မွေးလူနာခန်း၌ သေလုမြောပါး ဝေဒနာခံစား နေစဉ် ဆေးရုံစင်ကြို၌ မေမေနှင့် သမီးဥမ္မာတို့မှာ ညလုံးပေါက် ချမ်းချမ်းစီးစီး နှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။

မနက်ကျတော့ မောင် ဆေးရုံသို့ရောက်လာသည်။ မောင့်ကိုကြည့်ရ သည်မှာ အရက်နာကျနေသည့်ပုံမျိုး၊ လွန်ထားသည့်ပုံမျိုး။

“မောင် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဇင်ရယ်၊ မောင့်ကို ပေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ” ဆိုကာ မောင် မျက်ရည်ကျပြသည့်တိုင် ဇင့် ရင်ထဲမှ အကျိတ် အခဲက မကျေနိုင်ချေ။

ဇင်သည် မောင့်ကို ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မျက်ရည်တွေတွေကျ သည်။

“နောင် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူး ဇင်ရယ်နော်၊ ဒီတစ်ခါ တော့ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

မောင်က သားအတွက် နာမည် ရွေးပေးသည်။

“မောင်နန္ဒာမင်း...” တဲ့။

ဇင်သည် သား၏အမည်ကို ရွတ်ဆိုရင်း ရှေ့ရေးအတွက်တွေးကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်၍ ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

* * *

ဇင်သည် တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကိုယ်မိမိ ရူးသွပ်သွားလေတော့မလား ထင်မှတ်မိ သည့်တိုင်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက်ရှိရသည်။

ဇင် စိတ်ပညာစာအုပ်မှ ဖတ်ဖူးသည်က ပထမဦးဆုံး ကလေးအမွှေး တွင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် ကလေးအပေါ် ဝန်တိုစိတ်ရှိသည်ဟု ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာလည်း 'မိမိနှင့်ဇနီးတို့အကြားမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လုယူသွား သည်'ဟု အထင်ရောက်သောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

ဇင် အမှတ်များ မှားလေသလား၊ သို့မဟုတ် စာအုပ်ကပဲ မှားလေ သလား၊ သို့မဟုတ် မောင့်စိတ်ထားကပဲ မှားလေသလား။

မောင်နှင့်ကလေးတို့အကြား ဝန်တိုစိတ်ပွားလာသည်မှာ သားကိုမွေး လာမှ ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ပထမ ဝန်တိုသူက သမီးဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ခွဲကျော်ရုံကလေး မျှသာရှိသေးသော ဥမ္မာသည် မအေနှင့်ခွဲအိပ်ရသည့်အတွက်၊ မအေ၏ယုယ မှုကို မခံရသည့်အတွက် မောင်ငယ်အပေါ် ဝန်တိုလျက်ရှိသည်။ စိတ်ကောက် လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ငိုသံမစဲအောင် ရှိခဲ့ရသည်။

နို့က ပြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဥမ္မာသည် နို့ဘူးကိုကား စို့တုန်းစို့ဆဲရှိ သည်။ အစဦးက အကျင့်မလုပ်ခဲ့သော်လည်း ကလေးနီးလှ၍ နို့ဘူးကိုအစား ထိုး သောက်သုံးစေခဲ့ရသည်။

မေမေ၏အခြေအနေမှာ သည်အိမ်တွင် ဆက်နေရလျှင် သက်ဆိုး ရှည် စရာမမြင်။ လေ အရှူရ ကျပ်သည်။ ပြီး... လေက အောက်သိုးစို့ထိုင်း နေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မေမေသည် သုံးထပ်လှေကားကို ပြေးဆင်းပြီး အနီးရှိ ပန်းခြံသို့သွားကာ လေရှူရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရှာတော့သည်။

ဇင် သားကိုမွေးဖွားပြီး တစ်လကြာသောအခါ မေမေ မြို့သို့ ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

ဇင်သည် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဂျင်ခြေလည်ရပြန်တော့သည်။

မောင်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောသည်။

“ဇင်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ရင် အိမ်ဖော်ငှားပေါ့”တဲ့။

ဒီတော့ ဇင်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပြန်ပြောမိသည်။

“ဘယ်မလဲ အိမ်ဖော်ငှားဖို့ ရှင့် x x ဆံ”

ယခုအချိန်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်တာဝန်၊ ကြီးမားသော အိမ်လခ၊ မောင့်အရက်ဖိုးနှင့် တစ်လတစ်လ လခထုတ်ချိန်တွင် ဇင်မှာ ခေါင်းဖြူမတတ်ကြဲရဖန်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေထံမှပင် ဆွဲသုံးရသည်။

ထားပါ။

အိမ်ဖော် မငှားနိုင်ဘူးပဲ ထားပါ။ အကယ်၍ မောင့်အကူအညီသာ ရမည်ဆိုလျှင် ဇင် မမှုပါဘူး။

အဝတ်လျှော်ဖို့အတွက်၊ တော်ရုံတန်ရုံ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်ဖို့အတွက် တော့ တစ်ပတ်မှာ သုံးခါလောက်ရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့ကို အဝတ်အရေအတွက်နှင့်အပ်ကာ ငွေချေရသည်။ ရုပ်အင်္ကျီက အစ လက်သုတ်ပဝါအထိ တစ်ထည်တစ်မတ်။ အဝတ်ဟောင်းကလေးတွေ ပေးကာ၊ ထမင်းချောကျွေးကာ အိုးတိုက်ခိုင်းရသည်။ ကြမ်းတိုက်ခိုင်းရသည်။

ပြဿနာက ညပိုင်းကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ဥမ္မာ၏ နို့ဘူးပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ဇင်သည် ညညများတွင် အိပ်စက်ရသည်ပင် မထင်မိချေ။ ညအခါ အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် နေ့ခင်းဘက်တွင် အစားထိုးအိပ်မည်ကြံသော်လည်း ဗာဟီရကိစ္စနှင့် အိပ်ဖြစ်သည်မရှိ။

တစ်ခါတစ်ရံ ညလုံးပေါက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ချင်စမ်းပါဘိ

ဟု ဆုတောင်းမိသည်မှာပင် အကြိမ်ကြိမ်။

သည်အချိန်မျိုးမှာ မောင်ကတော့ ဈာန်ကလေးဝင်ကာ တခေါခေါနှင့် ပေါ့။

မတတ်သာ၍ နှိုးသည့်အခါမျိုးတွင်လည်း တအင်းအင်း တအဲအဲ ညည်းညူပြီး ဆက်အိပ်နေတာမျိုး၊ အလုပ်ပင်ပန်းလာလို့ မထပါရစေနှင့်ဆို တာမျိုးတွေနှင့်ချည်းပင်။

သည်အကြား မောင်က ဇင့်ကို အလိုရှိပြီဆိုသော အချိန်မျိုးတွင် ဇင်မှာ တုံးထိုးထားသလို အိပ်ပျော်နေခိုက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်၊ ကလေးနိုး နေချိန်မျိုး၊ နို့ဘူးဖျော်နေချိန်မျိုးဖြစ်မည်။

ထိုအခါ မောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဇင့်ကို စိတ်ကောက်၍ပဲလား၊ ကလေးတွေကို မကျေနပ် ၍များလားမသိ။ မောင် ပို၍ သောက်လာသည်၊ ပို၍ မူးလာသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဇင်ကိုယ်တိုင် မောင်တစ်ကိုယ်ရေ ကျေနပ်မှုရှာသည်ကို သိလျက်က ငြိမ်နေခဲ့ရသည်မျိုးလည်းရှိသည်။

ဇင်၏ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ပါးလာသည်။ မျက်တွင်းတွေ ချိုင့် ခွက်ကာ ညိုလာသည်။

ဆရာဝန်ကိုပြကြည့်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုကာ အားဆေးပေးသည်။ စင်စစ် ဇင်တွင် လိုနေသည်က အင်အားထက် အနားယူဖို့ဖြစ်သည်။ အိပ်ရေး ဝဖို့ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဇင် ပေါက်ကွဲတော့သည်။

သားက နိုးနေသည်၊ ရှူးရှူးရွဲနေသည်၊ သမီးက နိုးလာပြန်သည်။ နို့ဘူးလိုပြီ။

ဇင်သည် ခေါင်းမထောင်နိုင်လောက်အောင် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေ သည်။ သည်အကြားက အိပ်ရာမှ ထရသည်။ မောင့်ကိုကြည့်တော့ မောင် သည် တခေါခေါ ဟောက်နေသည်။

ဇင် မီးဖိုခန်းသို့လာသည်။

ကွဲစေတတ်သော အရာမှန်သမျှကို ပစ်ခွဲသည်။ ပန်းကန်တွေ၊ ဖန် ခွက်ကွဲတွေ ကြမ်းပြင်မှာ ပြန်ကျနေတော့သည်။

မောင် အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ အစပိုင်းကတော့ ဒေါသနှင့်ပင်။ သို့သော် အကွဲတွေကြားမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေသော ဇင့်ကို မြင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဒေါသသံက ပါလာသေးသည်။

“မတရားဘူး၊ နည်းနည်းလေးမှ မတရားဘူး၊ ဒီမှာ ကိုမျိုးမင်းနိုင် ရှင့်ကို ကျွန်မ ယူထားတာ ကျွန်ခံဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတွေဆိုတာကလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းက မွေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်အပြင် တခြားလူနဲ့ မွေးထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တာဝန်ရှိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ရှင့်ဟာက နေနိုင်လိုက်တာ၊ ပထွေးကျနေတာပဲ”

ဇင်၏အသံက ဆို့နှင့်သွားသည်။

မောင်သည် ဇင့်အပါးသို့ လာထိုင်သည်။ ဖန်ခွက်ကွဲရှုမိကာ သွေးများ စီးကျနေသည့် ဇင့်လက်ကို ကိုင်သည်။ ရေဆေးပေးသည်၊ ဆေးထည့်ပေးသည်၊ အဝတ်စည်းပေးသည်။

“ဆောရီးပဲ ဇင်၊ တကယ်ပဲ ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

အဲသည့်ညက သား၏သေးစိုကို မောင်ကိုယ်တိုင် လဲပေးသည်၊ သမီးနို့ဘူး ဖျော်ပေးသည်။

ဇင်သည် ငိုရင်းရှိုက်ရင်းနှင့် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

သည်လိုဖြင့် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ၊ ချော့လိုက်ကြ၊ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်လိုက်ကြ၊ ပြန်တည့်လိုက်ကြနှင့်။ ဇင်သည် ဘဝကို ရယူခြင်းမျိုးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ပေးဆပ်ရခြင်းမျိုးဖြင့် ကျင်လည်လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသည်။

သည်အတွင်း မောင်သည် စစ်တွေသို့ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရသည်။

“မောင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါလား ဇင်”

မောင်က ခေါ်ပါသေးသည်။

ဇင် ငြင်းခဲ့သည်။ အကြောင်းများစွာ ရှိသည်ပင်။

သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံ နယ်မြေသို့ရောက်လျှင် ပို၍ အဆင်မပြေစရာများ